

AZAGRA REVUELTA PÀGINES 14 I 15
Dibuixos molt rics en detalls que expliquen històries en samarretes, adhesius i cartells farcits amb sigles de col·lectius. Són imatges de revolta: no debades, la seva companya Revuelta és qui omple de color les imatges del dibuixant.

PATXI LÓPEZ, MÉS MÀ DURA PÀGINA 18
"Eliminar les referències al terrorisme com un conflicte polític" és el principal objectiu del nou *lehendakari* i de la seva mà dreta, Rodolfo Ares. Un objectiu que s'ha traduït en l'augment de la repressió vers el moviment proamnistia.

PORNO POESIA PÀGINA 23
La Guerrilla Travolaka va organitzar, el divendres 4 de setembre al CSO La Gordíssima, una *cafeta* contra la psiquiatriatització transsexual i per presentar la manifestació de lluita trans-intersex del proper 17 d'octubre a Barcelona.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N151
9 de setembre de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Setze dones recloses arran de la batuda contra treballadores sexuals

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 9-10

FAVB, Genera i Sos Racisme exigeixen l'abolició de l'ordenança

ALBERT GARCIA

ALBERT GARCIA

A l'esquerra, una de les urnes preparades a la sala d'actes del consistori arenenc. A la dreta, dos avis conversen en un banc de la riera, davant d'uns cartells on es demana el 'Sí' a la consulta.

Arenys de Munt, 13 de setembre: tot per decidir

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

L'Onze de Setembre d'enguany quedarà marcat per la convocatòria de

la consulta popular per l'autodeterminació al municipi d'Arenys de Munt. El

recurs contrari per part de l'advocat de l'Estat i la manifestació de la Falange

han ajudat a estendre la iniciativa a d'altres municipis catalans.

ROBERT BONET

'Illacrua' analitza el fenomen del futbol

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Manifestacions en homenatge a Carlos Javier Palomino

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 17

Laporta ha fet el 'triplet' especulatiu

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Mercè Tatjer: "La ciutat ha de ser de la ciutadania"

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

"On és el pa dels nostres fills?"

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

. EDITORIAL

Enreixant la memòria històrica

La plaça de les Dones del 36 va ser inaugurada fa menys d'un mes i tancada automàticament per decisió municipal. El Districte de Gràcia argüeix motius securitaris per tancar aquest espai públic fora de l'horari diürn. O espai privat? Perquè, si tenim en compte que la plaça està situada a l'interior d'una illa de cases de construcció nova i preus desorbitats, ens trobem amb un d'aquells paranys que tan bé han tramats les promotores immobiliàries per convertir en privat allò que inicialment havia de ser públic.

Cada cop més, la controvèrsia entre espai públic i espai privat s'acaba resolent -sovint a cop de normativa civica- a favor dels interessos especulatiu dels constructors i les constructoras. Cada cop són més els espais que acaben acollint establiments comercials en zones d'esbarjo i pàrquings que acaparen sol públic en detriment d'habitatges socials.

D'altra banda, no podem obviar el gest simbòlic que suposa tancar una plaça que havia estat llargament reivindicada -tant des del moviment veïnal com des del moviment feminista de la ciutat-, tot contradient l'ideari d'aquestes lluitadores del 36 i ofegant la recuperació de la memòria històrica entre reixes de pisos de luxe. Per ara, qui vulgui gaudir d'aquest espai -on sembla que fins i tot els arbres comencen a marcir-se per deixadesa de Parcs i Jardins- i llegir la placa divulgativa sobre la lluita d'aquestes dones, haurà de tenir en compte l'horari d'ús de la plaça o bé comprar-se un pis en algun dels edificis adjacents.

Sembla, un cop més, una mascarada de l'Ajuntament de Barcelona per donar-nos gat per llebre i reforçar la seva imatge de consistori modern i progressista, més interessat a potenciar la ciutat aparador que no pas a facilitar la vida a la ciutadania.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Jo també sóc puta

Lèlia Becana
directa@setmanaridirecta.info

M'havia dit que em mossegaria la llengua, que no calia donar més vidilla al tema, que els diaris, magazines i llistes de correu ja en van plens, que aquesta merda esquitxa tothom, que hi ha discursos que els hem sentit fins a la sacietat i que la part de la història que realment ens motivaria escoltar, no interessa. Però, què carai! Si callo, rebento.

Se n'ha parlat, i molt, de les fotos de les treballadores sexuals de la Boqueria; també se n'ha parlat, i molt, del fotògraf, que s'ha cobert de glòria. El pitjor de les imatges no és el que mostren, tot i que hagi posat damunt la taula el debat sobre la prostitució -de manera totalment estèril i esbiaixada i que ja veurem cap on ens porta, potser a una actualitza-

ció de la normativa del civisme?-, sinó les ganes de vomitar que ens provoca veure que algú no té vergonya de mostrar, tan morbosament, la situació d'unes dones que no han triat ser protagonistes d'aquest culebrot. I encara menys ser perseguides i detingudes, perquè mentre els matins s'omplen d'opinions (abolició.sí, abolició.no), les putes del Raval ja no poden treballar, ni tranquil·les ni no tranquil·les.

I mentre alguns van pensant com netejar els carrers de la ciutat i tenir tothom content (comerciants, establiments turístics...), les putes del Raval són assetjades per la policia i no poden treballar.

I mentre algunes salvadores van pensant com eradicar aquesta xacra que denigra les dones (pobres víctimes irresponsables), les putes del Raval han de cridar més fort que ningú perquè les escoltem.

Jo demanaria a l'Edu Bayer si se sent satisfet amb la feina ben feta, amb els copets a l'esquena que li haurà donat el cap de fotografia del diari per al qual treballa i amb les promeses de nous i millors encàrrecs; potser ni tan sols és qüestió de diners, sinó de notorietat. Perquè ell sap que, com a fotògraf, té una responsabilitat amb allò que retrata, a banda de tots els peus de foto que li puguin col·locar i que ell, potser, no subscriuria. La responsabilitat de fer arribar una mirada determinada sobre l'objecte fotografiat, exposant-la a la manipulació en pro d'uns més que dubtosos interessos mediàtics i polítics. I això no és gratuït ni es paga amb diners.

Perquè el que ha fet l'Edu Bayer és com tirar la pedra i amagar la mà. I les dones, totes putes, li hauríem de fer saber que s'ha equivocat i que no va bé.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem hagut d'incloure un punt especial a l'assemblea del col·lectiu: precarietat econòmica. La DIRECTA depèn de les subscripcions i els mesos que n'hi ha poques són crítiques. A això, hi hem d'afegir que el mes d'agost no treballem i, per tant, no facturem. Altres anys havíem anat passant... però aquest ha estat devastador. La situació econòmica de la DIRECTA és molt crítica, els deutes s'acumulen i els sous (impagats) també. Per tot això, hem demanat dates a centres socials per tenir una entrada ràpida de diners. Així, quedeu convidades al concert que farem el 9 d'octubre a l'Espai Obert i també a les coses que se'n s'acudeixi de fer per la Mercè i per cap d'any. De totes maneres, la base continuen essent les subscripcions... per tant, us animem a subscriure les vostres famílies, amistats, parelles, col·lectius, mascotes... El que calgui!

D'altra banda, aquesta setmana han editat la Gemma, la Lèlia i el Manel. Estem buscant una persona que vulgui pugui fer aquesta feina.

Fins la propera!

Fe d'errades:

A la Directa núm. 150, a Impressions, vam dir que Sebastopol Aikrana era periodista, però no ho és. És un aturat més.

Qui Som

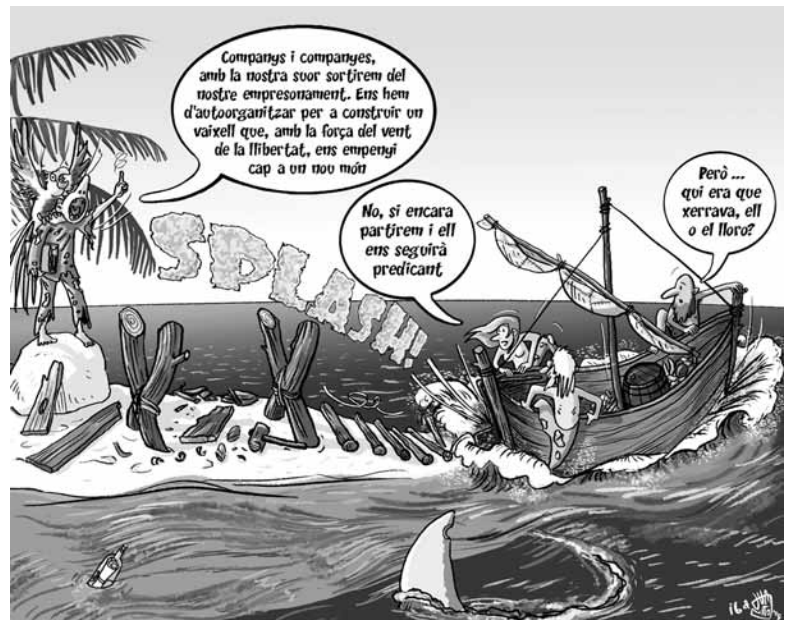
REDACCIÓ	COMPAGINACIÓ
De dalt a baix Manel Ros	Roger Costa
Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati Jesús Rodríguez Roda el món Laia Gordi	CORRECCIÓ I EDICIÓ
Observatori dels mitjans Enric Borràs i Abelló Expressions Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra	Col·lectiu l'asterisc
La graella Lluç Salells La indirecta Oriol Andrés	PUBLICITAT
FOTOGRAFIA	Tània Miró
Albert Garcia i Eloy de Mateo	DISTRIBUCIÓ
IL·LUSTRACIÓ	Xavi Camós
Xavier Blasco Piñol	SUBSCRIPCIONS
	Laia Bragulat
	ADMINISTRACIÓ
	Jordi Raymond
	DIFUSIÓ
	Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonèsnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MEJORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsonès@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JUANITO AMONIAKO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> El futbol té moltes cares i una d'elles, sens dubte, són les pilotades que provoca. En aquest cas no parlem de pilotades esportives, sinó de pilotades urbanístiques. L'exemple més clar d'això són els diferents casos en què s'ha vist implicat el Futbol Club Barcelona i, per extensió, el seu president Joan Laporta. Aquesta setmana, parlem d'alguns d'ells, com el cas de Viladecans i el pacte del seu Ajuntament amb el Barça o els negocis de Laporta a la zona agrícola de l'Hospitalet. Però no només el Barça fa pilotades, el RCD Espanyol també s'ha vist afavorit per l'Ajuntament de Cornellà en la construcció del seu nou estadi.

VILADECANS · EL PRESIDENT DE LA PENYA BARCELONISTA VA SER CONVIDAT COM A PREGONER DE LA FESTA MAJOR PER ENALTIR EL PACTE

El Barça cedeix a l'Ajuntament uns terrenys protegits a canvi del Barça Parc

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

El litoral de Viladecans i els seus voltants han estat, des de fa molts anys, una zona on els projectes urbanístics han anat i vingut, des del primer -que es remunta als anys 30 del segle passat, quan la Generalitat republicana tenia previst construir-hi una ciutat de vacances- fins als nostres dies. Avui el Futbol Club Barcelona -amb l'ajuda de l'Ajuntament de Viladecans- té la intenció de construir l'anomenat Barça Parc en uns terrenys adjacents a la reserva natural del Remolar.

Després que el Tribunal de Justícia de Catalunya impedisés que l'Ajuntament deixés fer un camp de golf als terrenys dels voltants del Remolar -arran d'un recurs interposat pel veïnat el 1997- l'any 2000 es va aprovar la Xarxa Natura 2000. Això va fer que aquests terrenys passessin a ser sòl protegit. Són precisament aquests terrenys els que compra el Barça sota la sospita de veïns i veïnes, que no entenen aquest interès sobtat per uns terrenys on, en principi, no s'hi pot construir res.

Aquests terrenys formen part d'una pastilla urbanística de 56 hectàrees situada sota l'autovia de Castelldefels. La zona comprada pel Barça a la societat Golf Viladecans -27,8 hectàrees situades al costat de la reserva natural del Remolar- ha costat 18,4 milions d'euros al club. Aquesta zona, està tan a prop de la reserva natural que va entrar a formar part de la Xarxa Natura 2000. La pregunta que es feia gran part del veïnat de la zona era com era possible que el Barça es gastés tan diners per comprar uns terrenys on no

Laporta i Carles Ruiz van presentar la signatura del conveni urbanístic el 28 de juliol

es podia construir. S'especulava molt sobre les intencions del Barça a la zona. Més encara quan l'actual alcalde de Viladecans, Carles Ruiz -que anteriorment havia estat regidor d'urbanisme i sabia perfectament el terreny on es movia-, no es cansava de celebrar l'adquisició dels terrenys per part del Barça, que ell mateix qualificava "d'únics a Europa", ja que estan situats "al costat del mar, d'una reserva natural i de Barcelona".

Finalment, el 28 de juliol es va saber perquè el Barça havia comprat aquells terrenys. En una roda de premsa a Can Xic, el president del

El president de la penya blaugrana de Viladecans, Joan Bonich, llegeix el pregó de la festa major al costat de l'alcalde, Carles Ruiz, divendres passat.

Barça Joan Laporta i Carles Ruiz van presentar en públic un secret fins aleshores molt ben guardat: la signatura del conveni urbanístic al qual havien arribat les dues entitats. Segons aquest acord, el Futbol Club Barcelona cedeix a l'Ajuntament de Viladecans els terrenys protegits comprats a canvi que l'Ajuntament deixi que el Barça construeixi el seu projecte del Barça Parc als terrenys adjacents. És aquí on el Barça, amb el suport de l'Ajuntament - governat pel PSC amb el suport de ICV-EUiA-, vol aixecar la ciutat del soci -el Barça Parc- amb camps de futbol, un centre d'oci, hotels, un pavelló, un estadi perquè hi jugui el Barça Atlètic i, fins hi tot, un palau de concerts per fer-hi venir els pròxims U2.

Respecte al medi ambient?

Tant Ruiz com Laporta es van esforçar en tot moment a tractar de convèncer l'opinió pública que aquest projecte seria "totalment respectuós amb el medi ambient", ja que no ubica cap instal·lació a la zona protegida per la Xarxa Natura 2000. Durant la presentació, Laporta fins i tot va broma en saber que la coloració d'una de les aus que habita la zona protegida -la polla d'aigua blava- coincideix amb els colors del club blaugrana.

No obstant això, les organitzacions en defensa del medi ambient de la zona -com la Plataforma Salvem Oliveretes- afirmen que encara que preserva la zona protegida no deixa de fer malbé "la zona del delta del Llobregat i de la del litoral de Viladecans, que no paren de ser agredides mediambientalment". Segons Ricard Ca-

La Plataforma Salvem Oliveretes presentarà al·legacions al projecte del club de futbol

ba, membre de la plataforma, el que s'ha fet "és un canvi de cromos", ja que primer "ens estranyava que el Barça comprés uns terrenys on no es podia construir res", però després "ho vam entendre tot". Segons Caba, "el que volem és que no es toqui ni la reserva natural ni el seu entorn".

La plataforma també denuncia que aquest projecte, si finalment es construeix, apareixerà "com una taca

enmig d'un espai lliure i amb un gran valor natural". Aquest projecte "acabarà d'arraconar la reserva de la biosfera entre l'aeroport i el Barça Parc". Per la seva banda, els ornitòlegs de la zona també han qualificat les intencions del Barça com un error perquè afectaran d'una manera o altra el parc natural del Remolar, un dels pocs aiguamolls que queden a Catalunya.

El projecte, que no es va poder presentar a l'últim ple de l'Ajuntament a causa de les complicacions durant el fitxatge del davant del Barça Ibrahimovic, es presentarà pròximament al ple i s'obrirà el torn d'al·legacions. Serà llavors quan la Plataforma Defensem Oliveretes presentarà les seves al·legacions. De moment ja estan recollint dades per fer front als plans del Barça i de l'Ajuntament. Entre aquestes dades, hi ha el fet que el soroll causat per l'aeroport en aquella zona és d'una mitjana de 70 decibels -unes xifres que, segons la UE, poden provocar danys a la salut.

Per la seva banda, l'Ajuntament de Viladecans, davant les crítiques que està rebent, tracta de preparar el terreny per no tenir cap problema quan es presenti el projecte al ple de l'Ajuntament. Així, coincidint amb la festa major de Viladecans -que se ce-

lebra aquesta mateixa setmana-, es va convidar el president de la penya barcelonista de la ciutat, Julià Bonich, a fer el pregó de les festes. Per Caba, això és per "donar rellevància al pacte que han firmat amb el Barça" i perquè la gent del poble es comenci a alegrar que el Barça hagi triat Viladecans. Això ho van confirmar les pròpies paraules del alcalde de la ciutat durant el discurs anterior al pregó, quan va emfatitzar el fet que el Barça vingüés a la ciutat i va afegir: "En moments de dificultat, hi ha gent que aposta per Viladecans". Durant el pregó, la plataforma va repartir fulls volants per informar el veïnat de la problemàtica. Altres veïns, com la Penya Blanc i Blava de Viladecans, van desplegar una pancarta on es podia llegir *Ajuntament, còmplice de la dictadura culé*.

Cal recordar que l'Ajuntament està preparant un projecte a la zona del delta anomenat Parc del Delta que, tot i que encara no està completament definit, vol construir-hi un complex de 2.270.098 metres quadrats amb -entre d'altres espais- instal·lacions esportives, recreatives, hoteleres i de restauració. Sens dubte, un projecte que sortiria reforçat si, finalment, el Barça Parc tirés endavant.

, de dalt a baix

HOSPITALET · L'OPOSICIÓ AL PROJECTE VOL CONVOCAR UNA CONSULTA POPULAR SOBRE EL FUTUR DE LA ZONA

Els tentacles de Laporta arriben fins als terrenys agrícoles de Bellvitge

AAVV

ARXIU

Cal Trabal, l'última zona agrícola de l'Hospitalet, podria desaparèixer si els plans de l'empresa de Joan Laporta tiren endavant.

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

La zona agrícola de l'Hospitalet és l'última zona agrícola i verda que queda a la ciutat. Aquest espai, situat entre la ronda de Dalt, la zona de l'hospital de Bellvitge i la zona de la deïxalleria, que es coneix com a Cal Trabal, fa temps que és un dels objectius de l'Ajuntament de l'Hospitalet - governat pel PSC i per ICV-EUiA, que s'oposa al projecte - i d'un grup d'empreses. La intenció del consistori i d'aquestes empreses és construir-hi vuit blocs de tretze pisos cada un, un concessionari de cotxes de gamma alta i un hotel de luxe.

Aquest projecte afectaria gairebé 54 hectàrees, que s'haurien de requalificar per poder ser urbanitzables. De totes elles, 403.000 metres quadrats pertanyen a l'Hospitalet de Llobregat i la resta al Prat de Llobregat. D'aquesta

part, 21,6 hectàrees es dedicarien a fer un parc públic i la resta es requalificaria. D'aquesta manera, desapareixeria completament qualsevol activitat agrícola a la zona.

Però, quina relació hi tenen, el Barça i Laporta, en tot això? Doncs molta. Les empreses que volen tirar endavant aquest projecte -i, per tant, les que recollirien més beneficis- són Hakerson International, Grup Immobiliari Castmor i Luidan. Precisament, Joan Laporta és un dels propietaris de Hakerson International. Però no és l'únic que està relacionat amb el club blaugrana. Els vicepresidents Alfons Godall i Joan Franquesa també són socis d'aquesta empresa. Alhora, Xavier Arbós -soci de Laporta al seu bufet d'advocats- també forma part de l'empresa. Com Anna Maria Lloveras, dona de Lluís Recoder, alcalde de Sant Cugat del Vallès per CiU. Però també

l'empresa Luidan té vincles amb el president del Barça, Joan Manuel Soria, exdirector d'Esade i amic personal

Les empreses volen construir vuit blocs de tretze pisos cada un, un concessionari de cotxes de gamma alta i un hotel de luxe

del president, forma part d'aquesta empresa, juntament amb Josep Alsius, sogre de Josep Anton Duran i Lleida, president d'Unió Democràtica.

Toni Garcia, membre de la plataforma Salvem la zona agrícola de Cal Trabal, afirma que aquestes empreses -igual que Joan Laporta- han comprat terreny de zona agrícola amb "l'únic objectiu de desenvolupar un projecte especulador per destruir patrimoni de la ciutat". Per Garcia, el que està fent Laporta és utilitzar "la seva influència política per tirar endavant el projecte". Un projecte que, segons ell: "No beneficia per res la ciutat", ja que la meitat de les oficines estan buides i ja hi ha molts centres comercials, "per tant, l'únic objectiu és el d'especular".

Oposició al projecte

Aquests plans ja han estat classificats per moltes veïnes de la zona com una barbaritat. L'Associació de Veïns de Bellvitge, l'Associació de Veïns de l'Hospitalet o la plataforma Salvem la zona agrícola, constituïda per lluitar en

contra d'aquest projecte, són algunes d'elles. Fins i tot la Generalitat, a través del Departament de Medi Ambient i Habitatge, va instar el consistori de la ciutat i les empreses que el volen impulsar a replantejar el projecte o a modificar-lo prou perquè es pogués tirar endavant. L'informe de Medi Ambient exposava que el projecte tindria "irremeiablement, efectes sobre la fauna present en aquell àmbit, sobre el paisatge i la sobre permeabilitat del sòl".

Toni Garcia defineix el projecte com "un atemptat ambiental, cultural i històric". Segons Garcia, en l'àmbit ambiental, es destrueix "una zona molt valuosa, on hi ha el 90% de les espècies i de la fauna i la flora que queda a l'Hospitalet". Per altra banda, a nivell cultural, es podrien destruir masies del segle XVIII com Can Masover Nou. Garcia també afirma que, si desapareixen aquestes últimes hectàrees agrícoles, "s'estarà destruint la història de la ciutat".

La plataforma, després de dur a terme diferents accions per mostrar el seu rebuig al projecte, el dissabte 5 de setembre -coincidint amb l'inici de la festa major a Bellvitge- va començar a recollir signaturs per forçar l'Ajuntament a convocar una consulta popular sobre el futur de la zona agrícola. La recollida que es farà durant les festes de Bellvitge tindrà com a objectiu informar la gent visitant del que està passant a la zona agrícola, recollir contactes de persones interessades a ajudar a fer front al projecte i, sobretot, instar l'Ajuntament a fer una consulta popular. Segons Toni Garcia, abans que l'Ajuntament tiri endavant el projecte, "volem fer una consulta popular perquè no hi ha transparència informativa". La consulta és perquè la ciutadania "pugui decidir el futur de Cal Trabal".

L'oposició al Miniestadi continua en peu de guerra malgrat el pacte PSC-CiU

Aquest setmanari informava, abans de l'estiu, sobre l'acord al qual van arribar el PSC i CiU per la requalificació del Miniestadi el 28 de juliol. Malgrat aquesta primera victòria del Barça de Laporta, amb l'ajuda inestimable de l'Ajuntament de Barcelona, el partit encara no s'ha decidit. El veïnat de les Corts té molt clar que allò només va ser la primera part d'una partida molt llarga i que la lluita no ha fet més que començar.

Pedro Alonso, vocal de la coordinadora de l'Associació de Veïns i Entitats de les Corts, afirma que tot i que l'Ajuntament està treballant perquè aquest projecte sigui definitiu, "el veïnat ens estem organitzant en varis fronts per plantar-li cara". Primer estan buscant assessorament per poder

"fer-los front amb una base" i, d'aquesta manera, després de les al·legacions inicials, "poder presentar les nostres". Però Alonso creu que és molt probable que l'Ajuntament vulgui acabar amb el període d'al·legacions el més aviat possible. No obstant això, assegura que tractaran d'aconseguir que el termini arribi "als tres mesos" per tenir més temps.

Per altra banda, la coordinadora impulsarà la distribució d'un gran nombre de pancartes amb el lema *Especulació no, equipaments sí* perquè tots els veïns i veïnes les penjin als seus balcons i -diu Alonso- "mostrar que aquí hi ha un problema". Alhora, es continuarà la recollida de firmes, que fins ara arriben a 4.000, per aconseguir doblar aquesta xifra. Tot això,

juntament amb les taules informatives, servirà per mostrar l'oposició de la gent, però sobretot -segons Alonso-, per mostrar al veïnat "que no tot està perdut" i que encara queda molt temps de joc.

Per últim, el dia 20 de setembre han convocat una assemblea veïnal a les Corts, al teatre de la Parròquia de Sant Ramon, on s'espera que hi assisteixi força gent, com va passar a l'última assemblea, que va reunir prop de 300 persones. En aquesta trobada, es proposarà fer una manifestació massiva per mostrar el rebuig a la requalificació del Miniestadi. Segons Alonso, el que vol el veïnat és que hi hagi equipaments, "esportius o els que siguin". Fins i tot "poden ser mixtos", és a dir, tant de propietat del Barça i

que aquest doni la gestió a una altra empresa -com públics, però "el que no volem es la requalificació", afegeix.

Sobre les intencions dels partits que van aprovar el projecte, Alonso creu que aquests pensen que els pot anar bé ajudar el Barça davant l'opinió pública, sobretot tenint en compte les properes eleccions municipals. També creu, però, que el triplet assolit per l'equip ha tingut molt a veure en la requalificació: "El triplet ha fet que Laporta s'hagi de comprar una jaqueta varies talles més gran per poder treure pit" i que s'hagi animat a fer el projecte. En tot cas, aquest partit encara no està sentenciat i encara queden molts minuts de joc per poder lluitar per tenir accés als equipaments que reclama el veïnat.

CORNELLÀ · ELS TERRENYS MUNICIPALS ES VAN VENDRE A EMPRESES SENSE TENIR EN COMPTE LES NECESSITATS DEL BARRI

El nou estadi de l'Espanyol implicarà la construcció d'un altre centre comercial

Enric del Rey
baixllobregat@setmanridirecta.info

Pe'l veïnat dels barris de Riera i Centre de Cornellà, la inauguració del camp de l'Espanyol, que es va fer el dia 2 d'agost amb un partit davant el Liverpool, només va ser un assaig del que serà la vida quotidiana un cop cada dos caps de setmana, a més de la copa del rei entre setmana. Fins a la data, el veïnat d'aquests barris havia patit les molèsties de les obres i la pèrdua d'un parc públic sobre el qual es va construir l'estadi. Durant els últims dos anys, l'avinguda del Baix Llobregat ha estat sotmesa a talls de trànsit continus que han impedit que la gent pogués gaudir amb normalitat dels carrers del seu barri.

El pla Ribera-Serrallo i l'estadi

L'estadi de l'Espanyol està immers en un pla urbanístic més extens, el pla Ribera-Serrallo, un projecte que va suposar la destrucció de l'última zona agrària que hi havia a Cornellà, que s'estenia més enllà del terraplè en direcció al riu. La primera fase d'aquest pla va consistir en l'extensió que ocupaven les pistes de la Federació Catalana de Tennis i la construcció d'altres espais per la pràctica esportiva sota gestió privada.

Les sospites es van disparar quan el regidor d'urbanisme va ser nomenat portaveu del club

L'estadi s'ha construït sobre una superfície de 95.000 metres quadrats al costat del barri de la Riera, que administrativament són del Prat. També s'hi ha aixecat una zona que anomenen d'oci familiar i que no és més que un conjunt de negocis privats: multicines, restaurants, botigues, un gimnàs i aparcaments per 2.000 vehicles. L'espai que ara ocupa es troba a les antigues instal·lacions d'una planta de tractament d'àrids per la construcció,

El nou estadi del Espanyol està suposant grans problemes de mobilitat per les persones dels barris propers els dies de partit

un parc públic, l'estadi de Cornellà (seu dels clubs de rugbi i atletisme de la ciutat) i zones no urbanitzades.

Alguns d'aquests terrenys eren de propietat municipal, cosa que va fer aixecar les protestes d'algunes organitzacions locals pel model de ciutat que estava promovent l'equip municipal i per la venda de terreny públic a empreses privades. Les suspicàcies, però, es van disparar quan José Luis Morlanes, el regidor d'urbanisme que va gestionar l'operació i actual president de La Seda, va ser nomenat portaveu del club.

La construcció de l'estadi, però, té una altra contrapartida institucional: la instal·lació d'un centre comercial. Per donar facilitats a l'Espanyol i fer que s'instal·li a la zona, l'Ajuntament de

Cornellà i el del Prat permetran la construcció d'aquest centre per compensar econòmicament al club la despesa que

El nou centre és vist com la sentència definitiva per part dels petits comerciants

suposa la construcció del nou estadi. Per la ciutat, suposa la construcció del tercer centre comercial per poc més de 80.000 habitants. Aquest nou centre és

vist com la sentència definitiva per part dels petits comerciants de la ciutat que han resistit els últims vint anys d'expansió de les grans empreses comercials a la ciutat. Aquesta densitat tan gran de grans superfícies comercials està referendada pel Pla territorial sectorial d'equipaments comercials –que pretén ordenar i limitar-ne la instal·lació–, que el contempla com a excepció.

El primer partit

Pel veïnat dels barris propers, la inauguració de l'estadi de l'Espanyol va suposar el veritable despertar a la realitat. Gran part dels carrers van quedar limitats a la circulació del trànsit, amb vigilants i tanques que en restringien

l'entrada. Molta gent es va sorprendre del grau de molèstia a què estaran sotmesos. Els talls de trànsit els dies de partit són vistos amb reticències per gran part del veïnat, que ho considera un perjudici col·lectiu per garantir les activitats d'una empresa privada com és la societat anònima esportiva RCD Espanyol. El veïnat va poder constatar que els barris estan totalment entregats a l'Espanyol, sense que aquesta activitat repercuteixi en el seu benefici.

El dia de la inauguració es va constatar que els barris estan entregats al benefici de l'Espanyol

Durant el primer partit es van poder constatar greus deficiències de previsió en l'ús del transport públic. La manca de combois de metro, tramvia i tren es va posar de manifest a la plaça de la Renfe, on es van acumular totes aquelles persones que no podien accedir a les instal·lacions dels diferents mitjans de transport. Vista l'experiència, ja n'hi ha que tenen senyalades al calendari les dates del partit per no ser a la ciutat.

> El barri contra les brigades 'blanquiazules'

Fa més d'un any que diversos col·lectius de Cornellà han alertat sobre la presència de grups feixistes entre els seguidors de l'Espanyol –enquadrats principalment a les Brigades Blanquiazules– i dels seus precedents violents. Fruit d'això i de la presència cada cop més evident de partits d'extrema dreta a la ciutat, han elaborat un dossier per informar les diferents entitats sobre les activitats d'aquests grups.

Les Brigades Blanquiazules és una penya d'aficionats de l'Espanyol

fundada a mitjans dels anys 80 que, actualment, té uns 300 membres. Aquest grup es caracteritza, com tants d'altres en diferents estadis d'Europa, per tenir una ideologia d'extrema dreta, una estètica skin-head i una propensió a l'exercici de la violència. En concret, s'han denunciat agressions a periodistes, aficionats d'altres equips, immigrants, prostitutes, transsexuals i gais. Fins i tot, han estat cridant insults racistes contra el porter de l'equip, Carlos Kameni, de nacionalitat camerunesa. Aquest

grup –igual que d'altres– s'ha expandit gràcies al patrocini de les direccions dels clubs i ha convertit l'estadi i els seus voltants en el seu territori.

Durant el primer partit que l'Espanyol va jugar al seu nou estadi, membres de les Brigades Blanquiazules van llençar pedres a un edifici on un veí havia penjat una bandera del Barça, van trencar un rètol d'un comerç regentat per pakistanesos i van increpar el veïnat del barri. Anaven cantant l'himne franquista, llençant consignes feixistes i insults racistes i

fent la salutació romana, cosa que ha estat vista com una provocació.

Arran de tot això, un grup de veïns i veïnes de Cornellà ha convocat una concentració contra la presència de grups d'extrema dreta a la ciutat el dissabte 12 de setembre a les sis de la tarda a la plaça Lluís Companys. Aquest mateix dia tindrà lloc el partit de l'Espanyol contra el Reial Madrid per la qual cosa es preveu la presència –també– de membres d'Ultra Sur, agermanats amb les Brigades Blanquiazules.

, impressions

Chema Peña • Realitzador documentalista
opinio@setmanaridirecta.info

La batuda

XAVIER BLASCO PINYOL

La nit de divendres 4 de setembre, un amic d'un amic ens va avisar d'una batuda de prostitutes a la Boqueria i al carrer S. Ramon. Diversos mitjans de comunicació havien estat alertats amb prou antelació per gravar-la en directe. Tot s'havia desencadenat dimarts dia 1, quan *El País* va publicar quatre fotografies de dones nigerianes prestant els seus serveis sexuals a diversos clients sota les arcades del Mercat de la Boqueria. El fotògraf havia estat sotjant varies nits fins aconseguir preses especialment sòrdides. A tot això li va seguir el típic foc creuat entre els mandataris locals, autonòmics i estatals acusant-se mútuament d'incompetència professional, desídia en l'acompliment

del deure, indiferència cap a la ciutadania, impotència per afrontar una nova legislació sobre la prostitució, etc., etc., etc.

S'imposava actuar, i res millor que una actuació conjunta, un agerment tàctic per manifestar la unitat especial dels diferents cossos policials.

A la una de la matinada de divendres, doncs, estàvem al carrer S. Ramon preguntant a les dones que treballen allà si havia passat res d' excepcional. Però no, únicament ens van informar que mitja hora abans una patrulla de guàrdies urbans havia detingut un parell de noies nigerianes. Evidentment, no podia ser l'anunciada batuda. Van continuar voltant per aquí i per allà fins que, a dos quarts de

tres, vam topar amb un peculiar dispositiu policial a la porta mateix del Liceu. Varies dotacions d'antiavalots de la Guàrdia Urbana aparcaven tranquil·lament i un nodrit grup de secrets els acompanyava. Més enllà, més furgonetes, també d'antiavalots però dels Mossos d'Esquadra. Per aquí i per allà, periodistes que ensumaven, inquirien, buscaven sense saber ben bé què. Els uniformats ronsegaven en petits grups.

Fins que, a la fi, va aparèixer un furgó de la Policia Nacional, usant com a calçada el centre de les Rambles. Uniformats i periodistes es miraven interrogatius. I ara què? Començava a ploure. Just el moment triat per donar inici a l'espectacle.

Un parell d'urbans van tallar el trànsit, i la resta va fer lloc entre els curiosos i llavors... van obrir les portes d'un dels cotxes patrulla i van treure, degudament emmanillada, a una atordida noia nigeriana, una de les dues que havien detingut gairebé tres hores abans. De manera cerimoniosa, la van exhibir davant de fotògrafs i càmeres que, després d'un primer moment d'incredulitat, es van llançar com possessos rere la dona emmanillada. A continuació, els urbans van lliurar la dona als nacionals que esperaven al costat del seu furgó, aparcat -en qualitat d'actor principal al centre mateix de les Rambles. Els fotògrafs, angoixats pel minimalisme de la representació -una única dona a la batuda- rabiaven per aconseguir el pla simbòlic exigint: les manilles mossegant els canells, la cara de la noia impactada pels flaixos, el logo de la Policia Nacional. Els agents de l'ordre deixaven fer, avorrits. Van tancar les portes i es van endur la seva preta. Fi de la funció.* Això era la batuda.

Una reportera proveïda amb una discreta càmera d'última generació, una d'aquelles noies eficients i empresonades acabada de sortir de la facultat, va mostrar la seva indignació. Allò era una estafa, si haguessin volgut oferir una batuda de veritat, una autèntica cacera, haguessin hagut d'actuar amb més contundència: frenades, carreres, ulular de sirenes, tropells de dones emmanillades contra les parets brutes de pixats. I així, ella, la més eficient, la més trepa, hagués pogut presentar a la redacció una bona feina, hagués pogut mostrar la seva capacitat de rendiment en situacions calentes, ella, una autèntica professional del combat audiovisual. La rigidesa patibularia dels uniformats exhibint, sense més, una sola puta abans de deportar-la vés a saber a quin infern

llunyà, el funebre dels mossos reduïts a comparsa, la tristesa de la pluja monòtona sobre el silenciós grup de testimonis gràfics de l'ajusticiament, tot això li resta frescor al reportatge.

Però les seves queixes van ser ateses. La matinada següent, la policia va detenir 16 persones amb la corresponent coreografia de sirenes i derrapades. Les anhelades fotos de les malvades emmanillades contra la paret per fi es van poder publicar diumenge.

El missatge és clar, tot i que dubto que sigui exposat així a cap mitjà: si ets negra i sense papers i, a sobre, et veus obligada a satisfer a un malnascut borratxo a qualsevol cantonada perquè no tens ni on caure morta, llavors la policia es pot prendre certes llibertats amb tu. Per exemple, exhibir-te com a la fira -les obligacions de custòdia cap a les persones detingudes aquí no compten-, oferint-te com a víctima propiciatòria a la insadollable fam de carnassa de mitjans tan progressistes com *El País*. L'autor de les famoses fotos de la Boqueria es pot donar per satisfet de les seves habilitats pornogràfiques: ha aconseguit una portada, gairebé res. Sense la seva intransigent voluntat de caçador, sense la tenacitat mostrada en l'acompliment del deure, el diari *El País* no hagués pogut desfermar amb tanta eficiència els carronyers del feixisme democràtic. Un cada cop més voluminós llistat de noies nigerianes vexades públicament i en procés d'expulsió són el resultat pràctic de la seva objectiva professionalitat.

Li suggereixo un títol per a la següent i, segurament, més que emocionant exposició: "De solidari a mercenari. O com disparar l'objectiu".

Sé de més d'una que li escopiria a la cara.

Rolando Guerra • *Cane sciolto**
opinio@setmanaridirecta.info

Campanyes lleugeres

El dia de l'aniversari de l'esclat de la guerra a Ruanda, el bloc de Beppe Grillo començava així:

"Vostè és un tutsi ruandès. Comencen les matances i decideix:

- 1) demanar protecció als cascos blaus de l'ONU
- 2) buscar refugi en una missió catòlica
- 3) comprar un kalàixnikov ... si va escollir l'opció número 3 potser encara sigui viu...".

Recordo -per als més joves- que durant genocidi ruandès van haver-hi més de mig milió de morts, l'immensa majoria dels quals van

ser assassinats a cops de ganivet, pal o matxet.

En aquella mateixa època, aquí agafava volada una de les campanyes que més m'ha costat de qualificar i d'entendre: contra el comerç il·legal d'armes lleugeres. Deixant de banda la macabra ironia d'una exigència de controls estrictes sobre bre compravenda de pistoles i fusells en un període en què milers de persones desarmades pagaven els seus botxins perquè les matessin d'un tret, també em deixaven molt perplex l'argumentari i els objectius de la campanya.

Les armes lleugeres maten més gent que les pesades, deien els triptics.

Per tant, si volem que aquesta gent no mori, hem d'evitar que circulin pistoles i metralletes. Una lògica impecable.

No tinc a mà les xifres dels assassinats amb arma blanca o impròpia al món, però segur que també són esgarrifoses.

Un cop assolit l'objectiu de limitar la quantitat d'armes lleugeres, hauríem de passar, doncs, a la persecució del comerç il·legal de tornavisos, ganivets, claus angleses, martells, fones, tiradors i també de pedres, pals i mitges de seda?

Però imaginem, ara, que la campanya tingui exit i que tots els

fluxos il·legals de kalàixnikov i beretta s'aturin. Qui es quedarà sense armes en determinats conflictes (posem per cas els que hi ha a Colòmbia, Palestina, el Sàhara, el Kurdistan)? Els governs de Colòmbia, Turquia, Israel o el Marroc? No, perquè aquests ja disposen de la capacitat suficient per fabricar tota mena d'estrís bèl·lics, lleugers o pesats. Les guerrilles de les FARC, les milícies palestines, l'exèrcit sahrauí o els guerrillers kurds, en canvi, sí que tindrien més dificultats per armar-se.

Vaja, que els nostres pacifistes fan el paper de qui intervé en una baralla i, amb l'excusa de separar

els contrincants, n'immobilitza un mentre l'altre continua atonyinant de valent. Al meu poble, aquests individus acabaven rebent com a part implicada, enmig de l'aprovació general.

Moral: ja va essent hora de començar a analitzar i valorar campanyes i moviments no només pel que declamen i declaren, sinó també pels resultats reals o potencials de les seves iniciatives. Perquè ja se sap, el camí cap a l'infern està enllosat amb bones intencions.

* Expressió que es feia servir per a la gent no adscrita a organitzacions o corrents que significa "gos llure".

Joan Teran · Militant d'Endavant i de la CUP
opinio@setmanaridirecta.info

Les paraules dels nostres enemics

Un any més -i ja en van uns quants-, arribem als volts de l'Onze de Setembre després de l'estiu parlant del de sempre: de l'Estatut (el del Principat), del finançament (el de l'Estat a les comunitats autònomes) i d'altres problemes producte de l'estructuració territorial i administrativa de l'Estat. Aquest any -i ja en fa uns quants-, la tònica és aquesta: el president *progressista* de torn de la comunitat autònoma que té com a capital Barcelona diu que els i les catalanes no ens hem de preocupar pels temes identitaris, sinó per la crisi.

Cal estimar els nostres enemics, perquè són ells els que ens ajuden a millorar quan ens enfrontem a les nostres febleses

Les declaracions de Montilla de fa uns dies en aquest sentit ens recorden les que va fer Maragall quan, poc després que s'aproves l'Estatut en referèndum, vaticinava -al més pur estil Fukuyama- la fi de la història pel catalanisme reivindicatiu. Qui li ho havia de dir, al molt honorable, que tres anys més tard s'oferiria per encapçalar una manifestació contra la més que previsible retallada de l'Estatut a mans del Tribunal Constitucional; i qui li havia de dir, també, que ell mateix donaria suport al referèndum a Arenys de Munt sobre la independèn-

cia prohibit per la justícia espanyola.

No van ser poques les veus que, ja en aquell moment, advertien de la impossibilitat de resoldre la llibertat dels Països Catalans a través de cap reforma estatutària. L'esquerra independentista va recordar que els estatuts no eren sinó lleis orgàniques sotmeses a l'ordenament constitucional espanyol: eines per fragmentar i dividir els Països Catalans en entitats administratives sota la prohibició de federar-se entre elles. Tot plegat, rematat per l'article 8 d'una Constitució espanyola que blinda tots aquests condicionants amb la possible intervenció d'un exercit espanyol que, com tots els exercits opressors (ja ho hem vist aquest estiu a Hondures) també està per vigilar i combatre l'*enemic interior*: els pobles oprimits i la classe treballadora.

Podríem dir: un any més i res no canvia. Però algunes coses sí que canvien. Recordem que l'Onze de Setembre de fa dos anys va precedir un dels episodis de desobediència més espectaculars i seguits públicament dels darrers anys. Aquell gest d'en Jaume Roure i n'Enric Stern, en una manifestació independentista contra la presència dels Borbons a Girona, va donar la volta al món quan, cridats per la justícia espanyola, centenars de catalans i catalanes van imitar el gest dels desobedients tot cremant muntanyes de retrats reials arreu dels Països Catalans. Aquell acte va constituir un autèntic desafiament a les institucions de l'Estat que va omplir pàgines i pàgines i va generar portades i editorials.

Aquest estiu, sense anar més lluny, companys de lluita com en Jaume de Terrassa o en Cesc Freixas també han vist com les gasten

aquells que -ja sigui des de tribunals de justícia, des de tribunes mediàtiques, des de cadires parlamentàries o des de les més clàssiques comissaries de policia- es dediquen a perseguir militants compromesos amb la lluita del seu poble.

L'episodi d'Arenys. Què es pot dir de la intervenció de tot un aparell judicial (el de l'Estat espanyol) i de tot un sector polític (l'espanyolisme) davant la iniciativa d'una associació de fer un referèndum al seu poble, una iniciativa que havia rebut el suport material de l'ajuntament de la vila? Una iniciativa, cal recordar, consistent en una consulta popular que no feia referència, obviament, ni a matar ni a discriminar ningú, sinó

Una iniciativa consistent en una consulta popular que no feia referència ni a matar ni a discriminar ningú

a la possibilitat de declarar la independència de Catalunya.

Són molts els poetes i autors que ho han dit: ens cal estimar els

nostres enemics, perquè són ells els que ens ajuden a millorar quan ens enfrontem a les nostres febleses. En el nostre cas, ens aniria bé escoltar els nostres enemics quan ens diuen: no organitzeu referèndums que podrien ser exemple de molts altres referèndums; no rebuteu els símbols de la monarquia i de l'Estat; no militeu en organitzacions independentistes i d'esquerres; no doneu suport a candidatures filobasques perseguides per la judicatura. I per fer-ho més conjuntural: no aneu als actes de l'Onze de Setembre, on es denigren els símbols i les institucions de l'Estat.

Escoltem, doncs, les paraules dels nostres enemics.

Marco Santopadre · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

Tribunal Europeu: per Carlo Giuliani, ni veritat ni justícia

La decisió del Tribunal Europeu sobre la mort de Carlo Giuliani (dictada el 25 d'agost de 2009) és escandalosa, una obra mestra d'equilibri entre la necessitat de defensar els principis segons els quals tota persona té dret a un judici just i ràpid i, d'altra banda, els interessos polítics del govern italià. Un govern que, no ho oblidem, després d'aquells fets, va nomenar cap d'intel·ligència Gianni De Gennaro, responsable de l'ordre públic a Gènova i actualment jutjat per instigar un subordinat a donar fals testimoni.

Tot i afirmar que s'hauria hagut de dur a terme una investigació per avaluar la gestió de l'ordre públic en aquell context i les eventuals respon-

sabilitats, el Tribunal Europeu dictamina que el carrabiner Mario Placanica va actuar en defensa pròpia.

Però la veritat és que la mort de Carlo va ser el resultat de la gestió criminal de l'ordre públic, del contrast entre la policia i els *carabinieri* i de la iniciativa -qualificada d'"espontània" - d'un capità policial, que va decidir atacar la manifestació de Carlini.

L'assassinat de Carlo va ser el resultat de l'autorització, *de facto*, atorgada a totes les forces de l'ordre per utilitzar la força més enllà de tota raó i contràriament a qualsevol regulació, a qualsevol llei o a la mateixa Constitució. Els responsables de tot plegat van ser

L'assassinat de Carlo va ser el resultat de l'autorització per utilitzar la força més enllà de tota raó

el govern de Berlusconi, els caps de la policia, els *carabinieri*, els serveis d'intel·ligència i alguns parlamentaris d'Aliança Nacional que en aquells moments es trobaven *de visita* a la central de policia de Gènova. Entre ells, hi havia l'actual president de la cambrà, Gianfranco Fini, ara convertit en *defensor dels drets humans* dins d'una majoria parlamentària cada vegada més reaccionària.

La sentència del Tribunal no atorga ni veritat ni justícia. Durant els darrers anys, han estat moltes les veus que han posat en dubte l'autoria del tret que va matar Carlo Giuliani, ja que hi ha fets que suggereixen que algú amb un rang més alt que el carrabiner Placanica va disparar,

probablement, amb una arma no reglamentària.

Un procés podria haver clarificat tot això i podria haver rebutat definitivament l'argument de la defensa pròpia avançat pel govern italià minuts després de la mort de Carlo. Però el Tribunal Europeu ha rebutjat aquesta possibilitat.

Els 40.000 euros estimats que s'han de pagar a la família Giuliani són només el darrer insult de l'Estat contra el seu fill assassinat i contra qui l'estimava.

Per això, continuarem buscant la veritat i la justícia. Per Carlo Giuliani i per totes aquelles persones que han estat brutalment assassinades per la policia des de l'any 2001 i fins a l'actualitat.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA DELS CARRERS DE BARCELONA

Ara fa 100 anys...

Dani Cortijo. Historiador

Ara fa tot just 100 anys, els balcons i els tramvies de Barcelona s'omplien de banderes de color verd, el color de l'esperança. La ciutat va esdevenir, del 5 a l'11 de setembre de 1909, la seu del *vè Congrés Internacional d'Esperanto. Més d'un miler de persones d'arreu s'adreçaren a la capital catalana per assistir a l'esdeveniment. Entre elles s'hi trobava un metge polonès anomenat Dr. Zamenhof, que no acabava de fer-se a la idea de la inesperada bona acollida que havia assolit l'idioma internacional que ell mateix havia creat i donat a conèixer 22 anys abans.

Concebut la diversitat lingüística com una riquesa cultural de la humanitat, l'esperanto s'havia mostrat com una llengua planificada, fàcil d'aprendre i amb grans possibilitats d'expressió. Podia servir com a segon idioma després de la parla materna per comunicar persones de diferents cultures en un pla d'igualtat, que comptava amb un nombre d'adeptes cada dia més gran.

Segons ens explica Francesc Poble i Feijoo al seu llibre *El Congrés Universal de 1909 a Barcelona*, l'esdeveniment va comptar amb la participació activa d'esperantistes que posteriorment van tenir molta rellevància en la vida cultural i política catalana. Alguns dels congressistes més coneguts van ser el polític i escriptor Andreu Nin o el folklorista Joan Amades, autor del *Costumari català*. Qui no hi pogué assistir fou el pedagog racionalista Francesc Ferrer i Guàrdia, detingut uns dies abans de camí a Granollers, on havia de trobar-se amb uns companys per tal d'anar-hi plegats. Cal tenir en compte que Barcelona acabava de sortir dels avalots de la Setmana Tràgica.

Tot i que la situació de tensió havia fet qüestionar la idoneïtat de la celebració d'un esdeveniment d'aquest tipus, el Govern havia cregut convenient donar-li el vist-i-plau malgrat l'estat d'excepció per tal d'oferir una imatge de falsa normalitat davant les crítiques internacionals per la repressió indiscriminada que duia a terme.

Els esperantistes catalans, com a amfitrions, van lliurar a tots els assistents el *kongreslibro o llibre del congrés, una mena de guia on s'informava sobre la llengua i la cultura catalana, consells pràctics per moure's per Barcelona, així com un recull de fotografies i informació sobre els principals monuments de la ciutat.

Però no només els esperantistes van implicar-se en l'esdeveniment. La premsa va publicar escrits, anuncis, acudits i portades en l'idioma internacional o dedicades a aquest i, fins i tot, es va fer a la Guàrdia Urbana un curs accelerat d'esperanto per tal de poder donar indicacions als congressistes. Durant aquells dies es van realitzar multitud d'activitats com excursions, els primers Jocs Florals Internacionals, partits de futbol o la celebració de la Copa Esperanto de ciclisme, presidides algunes d'elles pel mateix Zamenhof, acompanyat en tot moment per Frederic Pujolà, autor del primer diccionari català-esperanto i un dels principals organitzadors de l'esdeveniment.

El congrés no va fer més que consolidar la bona acceptació que l'esperanto ja tenia a Catalunya, que va anar creixent any rere any.

Amb el pas del temps -sobretot a causa de la persecució i la repressió del moviment esperantista, tant per part del franquisme a casa nostra com a nivell internacional en temps de guerres i règims totalitaris- aquest idioma va anar perdent força. Malgrat tot, l'esperanto està protagonitzant actualment una gran revifalla amb la democratització de les noves tecnologies. Només cal accedir a www.esperanto.cat per conèixer mètodes d'aprenentatge en línia, sistemes de comunicació en aquest idioma i les activitats i trobades internacionals que es duen a terme avui dia.

. EL CIGALÓ

"300 boques gaudiran del sopar ecològic i popular"

La Mireia Jiménez Rosell és vocal i membre de la Comissió d'Stock de la cooperativa de consumidors el Teixit de la Terra. Una iniciativa nascuda a inicis del 2000 a Sabadell i que ara ja aglutina 90 unitats familiars repartides en dos locals. Enganxem a la Mireia tot just abans del sopar que la cooperativa organitza cada any a Barraques de Festa Major.

Estel Barbé

Quants soparem avui?
Tenim una previsió que enguany, aproximadament, 300 boques gaudiran del sopar ecològic i popular.

D'on heu tret tot el que es necessita per muntar un sopar d'aquestes característiques i de consum ecològic i responsable?

Primer de tot, moltes ganes i voluntat per part de tots i totes les cooperativistes. Fer un sopar per tantes persones fa necessària una infraestructura que no tenim i que per tant, hem d'acabar assumint en les diferents cases.

Ja, ja, però deia el menjar...

Sí, sí, a això anava. En segon lloc,

doncs, pel que fa a la vaixela i cobreteria hem hagut de llogar part del material a la deixalleria de Molins de Rei i la resta és propi. En relació al menjar, els cigrons són del nostre proveïdor habitual, Cal Valls. La verdura i la fruita de Can Perol, del Baix Llobregat, i el xai i les botifarres de Vedella de Confiança del Ripollès.

I continua creixent el Teixit de la Terra?

De fet, hi ha una llista d'espera que va augmentant a ambdós locals però que de moment no podem assumir. D'altra banda, s'han realitzat dues xerrades, a l'ADENC i la Unió Excursionista de Sabadell, per animar la gent que es decideixi a organitzar una cooperativa més a la ciutat.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Quina altra gran bestiesa!

Salvador Jover
Les Olives-Garrigoles

No en tenen prou amb esqueixar de dalt a baix l'Empordà amb una nova carretera innecessària entre Verges i Figueres, fer variants i més variants i noves vies suposadament ràpides que al cap i a la fi s'ompliran de més cotxes, deixar Figueres sense estació... Doncs no, senyors, ara resulta que acaben de posar sobre la taula un projecte per instal·lar dos aerogeneradors de 184 m d'altura en un total de 32 municipis empordanesos. Què ens quedarà de la bellesa i l'harmonia tan celebrades de l'Empordà? D'un poble a l'altre, ja no només es veuran els esvelts campanars i se sentirà el repic de les seves campanes, sinó que s'ataiaran aquests gegants eòlics que acabaran per destruir el poc patrimoni paisatgístic que encara ens queda i que ha atret i atreu tants amants de la natura ben feta. I de retruc, com és lògic, en perdre el seu encant mil·lenari, aquests pobles i poblets empordanesos perdran també terres d'alt valor agrícola i es veuran perjudicades les activitats relacionades amb el turisme. Quina gran llosa per al futur econòmic de la comarca! Us imagineu la plana empordanesa sembrada de molins de vent altíssims per totes bandes? Per què no els situen en llocs ja degradats, com polígons industrials i corredors d'infraestructures, on quedin oculta a la vista, i fomenten més al seu lloc les plaques fotovoltaïques als sostres de les naus industrials i pavellons

d'esports? Aposto sense dubtes per les renovables, sí senyors, però això no és sinònim de carregar-se el paisatge. Animo des d'aquí els alcaldes d'aquests 32 municipis a oposar-se a un projecte que hipotecarà el seu futur.

"Grates sorpreses"

Lluís Pujols
Barcelona

Fa més de 13 anys que treballo, i fa tres que vaig haver d'agafar l'atur durant dos mesos perquè em van acomiadar de manera impropcedent, però amb els contractes d'avui dia, la indemnització només servia per a comprar un parell de bosses de pipes, per a entendre'ns. Durant tot aquest temps després de l'atur, he cobrat un d'aquests fantàstics salaris de 1.000 euros i l'empresa on treballava, em va ingressar els 400 famosos euros de Zapatero.

La primera sorpresa ja va ser prou "grata" quan va arribar el moment de fer la declaració de la renda i vaig haver de pagar, sospitosament, 400 euros. A Hisenda em van aclarir que es tractava dels diners que el president espanyol m'havia deixat, que es veu que els havia avançat per a que jo pogués consumir i que ara els havia de tornar (amb un salari de 1.000 euros, la meua dona igual, i un lloguer de 900, us podeu imaginar que els 400 han suposat una bufetada no esperada).

Però, per si no en tenia prou, certs "canvis" a l'empresa van fer que em reduïssin la jornada i en cobrés 600 durant el darrer any... fins que ens van acomiadar. Aleshores, vaig tornar a anar a l'atur, on em van donar la segona "grata" sorpresa. Es veu que jo podria haver estat 10 anys cotitzant 2.000 euros al mes (que no és el cas), però si els darrers si el darrer any he cobrat 600, quan es fa el càlcul de la prestació que mereixo, només es tenen en compte els 600, i com eren a mitja jornada, la meua prestació ha quedat en menys de 500 euros (perquè també retenen diners de l'atur).

Vull "agrair" al senyor ZP, i al tripartit, i a tots els partits, que hagin fet possible aquesta presa de pèl constant. I a sobre es pegen medalles per com ajuden els aturats. El dia que pugui els impostos només als rics, començaré a creure que potser no són tan fastigosos.

, així està el pati

Tractorada per uns preus justos a la pagesia | PÀG. 12

Recurs contra la sentència de Núria Pòrtulas | PÀG. 12

Entrevista a l'urbanista Mercè Tatjer | PÀG. 16

Concentracions contra l'assassí de Carlos J. Palomino | PÀG. 17

QUECHUA

BARCELONA · PERSECUCIÓ POLICIAL DE LA PROSTITUCIÓ ARRAN D'UNES FOTOS DE SEXE EXPLÍCIT AL CARRER PUBLICADES A 'EL PAÍS'

FAVB, Genera i SOS Racisme demanen la derogació de l'ordenança del civisme

Les entitats demanen que l'Ajuntament permeti l'obertura de locals on puguin treballar en condicions laborals dignes i al marge de l'explotació dels proxenetes

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

L'encreuament d'acusacions polítiques i la persecució policial de la prostitució arran de la publicació de les fotografies de treballadores del sexe nigerianes al mercat de la Boqueria de Barcelona han despertat la denúncia de diverses entitats de la ciutat. Àmbit Dona, Favb, Genera, Lloc de la Dona i SOS Racisme, entre d'altres, han signat un comunicat on es demana la derogació de l'ordenança de civisme de Barcelona i l'aplicació de mesures comunitàries per millorar la convivència i l'ús de l'espai.

"L'Ajuntament de Barcelona mai no ha volgut mantenir un diàleg amb les treballadores i ha fet cas omís de les propostes"

Una de les problemàtiques a l'hora d'exercir la prostitució en condicions és la manca d'espais, una realitat que ha estat denunciada al comunicat de les entitats. Al text, reclamen la revisió del Pla d'Usos de Ciutat Vella i que es permeti l'obertura de locals. Malgrat la desaparició dels *meublés* (espais que funcionen a través del lloguer d'habitacions) a Ciutat Vella, Clarissa Velocci, portaveu de Genera, ha assegurat a la DIRECTA que el successos de la Boqueria són minoritaris: "Es tracta d'una situació de preca-

Vigilància policial a la confluència dels carrers Sant Pau i Sant Ramon

ALBERT GARCIA

riat molt forta. *El País* vol fer evident que hi ha polítiques públiques que no funcionen, però en comptes de presentar-ho d'una manera seriosa, ho fa a través d'unes fotografies que generalitzen a partir d'una situació molt particular". De fet, de les multes al·legades, segons les entitats que signen el comunicat, totes han estat per la concertació de serveis sexuals al carrer i no per la seva consecució a l'espai públic. Per Clarissa Velocci, tot el que està passant aquests dies "té una clara coherència amb les polítiques públiques repressores sobre la prostitució i, en general, de conceptualització de l'espai públic de Barcelona com a espai de ningú".

Dels Jocs Olímpics a l'ordenança

Margarita Carreras, treballadora sexual a Ciutat Vella durant més de 22 anys i exmembre de l'Associació LICIT, ha denunciat que l'Ajuntament de Barcelona mai no ha volgut mantenir un diàleg amb les treballadores i ha fet cas omís de les propostes i crítiques de les entitats i les treballadores. Des del 1992, assegura, han anat tancant els *meublés*, cosa que ha precaritzat l'ofici. Es va endegar un pla urbanístic i, el 1999, es va aprovar un nou Pla d'Usos del Districte I. La nova normativa va intensificar el tancament de nombroses pensions i *meublés*.

Més tard, a partir de 2006, l'ordenança del civisme ha incrementat la fragilitat social d'aquest col·lectiu. Tot i que el text no prohibeix explícitament la prostitució al carrer, sinó que sanciona administrativament les treballadores "quan aquestes pràctiques exclouen o limitin la compatibilitat dels diferents usos de l'espai públic" o el fet de "mante-

Clarissa Velocci
PORTAVEU DE GENERA

"Patim les conseqüències de les polítiques de persecució, repressió i sanció"

"Les institucions i els mitjans només es preocupen per la imatge de Barcelona"

"Ara, ser negra i estar al carrer és molt perillós"

Margarita Carreras
TREBALLADORA SEXUAL
I EXMEMBRE DE LICIT

"L'Ajuntament mai no ha volgut dialogar amb nosaltres"

"No totes vivim amb el sou vitalici de l'Hereu"

"S'hauria de veure què hi ha darrere de la publicació de les fotos"

Continua a la pàgina següent >>

, així està el pati

“La major part de les vegades, els UPAS et coneixen, saben que ets prostituta i si estàs a l'espai públic et multen”

>> Ve de la pàgina anterior

nir relacions sexuals mitjançant tributació per elles a l'espai públic” (Article 39). Velocci denuncia que sempre ha estat aplicada com una prohibició, vulnerant els drets fonamentals de les dones: “La major part de les vegades, els UPAS et coneixen, saben que ets prostituta i si estàs a l'espai públic et multen”. Així, a Genera, hi arriben sancions imposades mentre les dones feien tasques diàries, com anar a buscar les criatures a l'escola o baixar les escombraries.

Velocci considera que les polítiques de l'Ajuntament divaguen entre la dicotomia de la victimització i la criminalització: “Es pretén lluitar contra les xarxes de prostitució i, alhora, se sanciona administrativament les dones, tot i considerar-les víctimes”. A més, hi ha dones que, per diversos motius, han escollit el treball sexual com a ofici. És el cas de Margarita Carreras, que té clar que “els polítics no volen escoltar ni veure la realitat de la ciutat”. “Diàleg, intel·ligència i voluntat” és l'actitud bàsica que Carreras sempre ha reclamat a les institucions per solucionar la situació del treball sexual a Barcelona. En sintonia amb ella, Velocci exigeix diàleg, ara mateix, al govern català per arribar a uns

Alguns mitjans de comunicació les han filmades sense demanar-los el seu consentiment, fins i tot amb càmeres ocultes

acords mínims que garanteixin unes condicions laborals a les dones i per aturar la criminalització i la persecució mediàtica, policial i pública. Alhora, totes les entitats signants reclamen un canvi en la política d'estrangeria per evitar noves situacions d'irregularitat com la que viuen moltes d'aquestes dones.

Una treballadora del sexe del carrer Sant Ramon ha assegurat que alguns mitjans de comunicació -com Antena 3- les han filmades sense demanar-los el seu consentiment, fins i tot amb càmeres ocultes. Arran de l'assetjament mediàtic que han sofert les treballadores, Genera ha anunciat a la DIRECTA que té intenció d'emprendre mesures legals contra la publicació de les fotos i imatges on apareixien dones nigerianes a cara descoberta.

BARCELONA · LES TREBALLADORES SEXUALS DETINGUDES SÓN TRASLLADADES AL CIE ZONA FRANCA

L'Ajuntament i la delegació del govern organitzen una batuda propagandística

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de la picabaralla institucional propiciada per les declaracions de la regidora de Seguretat de l'Ajuntament de Barcelona, Assumpta Escarp, en què culpava el Ministeri de l'Interior de la presència de prostitutes a la via pública arran de la ineficàcia de l'aplicació de la llei d'estrangeria, el PSC va voler tancar files entre el consistori dirigit per Jordi Hereu i la delegació del govern espanyol capitanejada per Joan Rangel. Escarp havia acusat de passivitat el govern central, ja que -segons ella- la Guàrdia Urbana ha detingut un miler de dones sense regularització des del mes de gener d'enguany i les ha traslladades fins a dependències de la policia

La Guàrdia Urbana ha detingut un miler de dones sense regularització des del mes de gener d'enguany

estatal, però finalment no han estat expulsades. Per mostrar la unitat d'acció entre els diferents cossos policials, la nit del 5 de setembre, diversos mitjans de comunicació van ser convocats a les portes del teatre del Liceu. Passades les tres de la matinada, hi van aparèixer un vehicle de la Guàrdia Urbana, un furgó de la policia espanyola i una dotació dels Mossos d'Esquadra, que s'ho mirava des de la vorera. Els agents de la Guàrdia Urbana van fer baixar una jove -suposadament nigeriana- emmanillada que, sota una pluja de flaixos de

Agents de la Guàrdia Urbana traslladen la jove nigeriana fins al furgó de la policia, a les Rambles davant del Liceu

càmeres fotogràfiques, va ser traslladada al furgó; una bona escenificació de la cooperació entre policies. Diversos testimonis han pogut certificar a aquest setmanari que tota l'escena va ser un muntatge. La noia havia estat detinguda dues hores abans al carrer Sant Ramon i va romandre emmanillada dins el cotxe patrulla fins que va arribar el moment de mostrar-la davant les càmeres. El traspàs de la detinguda entre ambdues policies s'hauria d'haver fet a la seu de la comissaria de la Guàrdia Urbana, a escassos cinquanta metres del lloc elegit per fer la foto, però en aquest cas no hi va haver procediments regulars ni lectura de drets ni cap altre protocol marcat per la llei. A banda d'aquesta opereta, l'endemà i sense la presència de tant

escalas es va saldar amb setze detencions, 78 obertures d'expedients d'expulsió i 230 identificacions. Les detingudes van ser traslladades al recòndit Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca, un recinte allunyat del centre de la ciutat i on mai es deixa entrar els mitjans de comunicació. En un termini de seixanta dies, es decidirà si finalment són expulsades o queden en llibertat però, mentrestant, hauran de viure dins una cel·la compartida de dos metres per tres.

Batuda de 'dones negres'

La consigna que van rebre els agents policials arran del suposat escàndol provocat per les fotografies de sexe explícit a les arcades de la Boqueria va ser clara: detenir especialment les dones nigerianes.

D'acord amb aquesta premissa, doncs, van dur a terme una batuda clarament racista i sexista. Durant tot el cap de setmana, urbans i mossos d'esquadra patrullaven per tota la zona, però amb especialment allà on hi hagués una càmera de televisió. Mentre identificaven i expulsaven les dones negres, dos carrers més enllà, es podien veure romanones o russes oferint sexe i, fins i tot, més discretament, nois marroquins i brasilers amb el mateix propòsit. Al barri, tothom -veïnat contrari a les treballadores sexuals, les dones directament afectades i la resta d'habitants- està d'acord en una cosa: tot plegat s'esvaïrà en un parell de setmanes. Com era de preveure, el debat de fons sobre la problemàtica quedarà per un altre moment.

ALBERT GARCIA

La dreta catalana contra el chavisme

El 4 de setembre es va desenvolupar a Barcelona una concentració que simultàniament es feia a nombroses ciutats del món, i especialment als grans municipis de Colòmbia. Es tractava d'una protesta contra el president de Veneçuela, Hugo Chávez, i contra l'anomenada revolució bolivariana. Nombrosos militants del PP, Ciutadans i grups d'ultradreta van donar suport a l'acte. Per contra, desenes d'activistes d'esquerra i de grups de suport a les lluites indígenes es van contramanifestar a la vorera de davant, a la plaça Urquinaona. Tot plegat va tenir lloc davant les oficines del consolat veneçolà a la ciutat. A.M.

, així està el pati

ARENYS DE MUNT • EL DEPARTAMENT D'INTERIOR RECONeix ELS RISCOS I AJORNA LA CONCENTRACIÓ FEIXISTA FINS EL DIA 20

El fiscal recolza l'advocat de Falange i demana que es permeti l'acte feixista

Sala d'actes de l'Ajuntament d'Arenys de Munt on aquest diumenge s'ha de celebrar la consulta

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Es dies previs a la primera consulta sobre l'autodeterminació de Catalunya han esdevingut un estira i arronsa continu que ha desembocat en un allau de moviments polítics estratègics per intentar impedir-ne la celebració.

Després dels arguments exposats per l'Ajuntament d'Arenys de Munt i la comissió organitzadora de la consulta, el Departament d'Interior va anunciar, el dimecres 2 de setembre, l'ajornament de la concentració de la Falange fins el proper 20 de setembre. Paral·lelament, el mateix dia, es va conèixer la decisió de l'Estat d'interposar un recurs per impedir la celebració de la consulta.

L'advocat de l'Estat va ser candidat de la Falange el 1995 i el 1996

Davant d'aquesta reacció del govern espanyol, l'Ajuntament d'Arenys de Munt va presentar un recurs a un recurs al Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona. Durant la vista judicial del passat 7 de setembre, el representant legal del consistori arenenc, Salvador Milà, va anunciar que la consulta s'hauria de poder dur a terme perquè l'entitat que convoca no és l'Ajuntament sinó el Moviment Arenenc per l'Autodeterminació (MAPA) i, per tant, el consistori no està envaint les competències de l'Estat.

Hores després que se celebrés la vista entre els representants legals de les dues parts, va transcendir als mitjans de comunicació la identitat de l'advocat de l'Estat. Es tracta de Jorge Buixadé Villalba, candidat per la Falange Española de la JONS a les eleccions de 1995 al Parlament de Catalunya. Buixadé també va concórrer a les eleccions generals de 1996, però en aquesta ocasió com a integrant de les llistes de Falange Española Autèntica (FEA).

Per la seva banda, la Falange també va presentar un recurs davant la sala segona de drets fonamentals del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en contra de la decisió del Departament d'Interior que els obliga a posposar la protesta al dia 20.

Abans que es conegués el contingut de la sentència, un representant de la FE-JONS, en unes declaracions a la DIRECTA, ha explicat que la fiscalia recolza el plantejament de l'advocat de la Falange i demana que la manifestació es pugui celebrar el dia previst inicialment.

En el moment de tancar l'edició d'aquest número, les dues parts esperaven la resolució dels recursos respectivament.

Sigui com sigui, els organitzadors de la consulta ja han anunciat que, en cas de no poder-la celebrar a les dependències municipals, aquesta es traslladaria a les seus d'algunes de les entitats privades de la vila que s'han mostrat disposades a cedir les seves instal·lacions.

Escenifiquen la unitat d'acció

Les forces polítiques que han donat suport a la consulta (CiU, EPM, ERC i la CUP) van celebrar un míting conjunt per recolzar les organitzadores del referèndum d'Arenys de Munt i visualitzar el que Àngel Colom -re-

presentant de CDC- va anomenar "una fórmula d'unitat nova", fent referència a la presència de la CUP a la taula. Jordi Fàbrega, representant de les EPM, es va mostrar en la mateixa línia i va manifestar que cap partit per si sol podria aconseguir la independència. També va fer una crida explícita a la unitat d'acció dels partits presents. Per la seva part, el representant de la CUP, Francesc Ribera Titot, va fer una crida a trencar amb l'autonomisme i va afegir que Catalunya s'ha de dotar de les seves pròpies regles del joc.

Per últim, Anna Simó, portaveu

Una trentena de municipis es plantegen la celebració de consultes

d'ERC al Parlament de Catalunya, va posar l'èmfasi en la necessitat d'unir la lluita per l'alliberament nacional amb l'alliberament social.

La Falange, present

En declaracions fetes a aquest setmanari, el cap territorial a Barcelona de la Falange de la JONS, Antonio Sánchez Aguilar, ha assegurat que "la decisió del Departament d'Interior és arbitrària i que es tracta d'una cacicada". El representant del partit feixista considera que el fet de no poder-se concentrar el dia 13 de setembre "és un atac que discrimina la seva ideologia política".

La Falange Española de la JONS ha avançat en un comunicat que el dia 13 serà a Arenys de Munt si final-

Els cartells que fan referència al referèndum són visibles per tot el poble

ment el jutge no il·legalitza la celebració de la consulta. Segons afirma el representant territorial de la Falange, la protesta feixista serà pacífica, tot i que la web de la seva organització anuncia: "Serem allà per impedir-ho", en referència a la celebració de la consulta. Sánchez també ha dit que "no té cap sentit concentrar-se el dia 20".

Convocatòria antifeixista

Finalment i després que s'especulés sobre l'existència de diverses convocatòries antifeixistes durant els darrers dies, el col·lectiu Antifeixistes Maresme ha convocat una concentració a dos quarts d'onze del matí a Arenys de Munt "per mostrar el rebuig" a la més que probable presència dels feixistes. Sota el lema *El feixisme no ens és indiferent. Aturem-lo* i a través d'un comunicat aparegut a Internet, el grup convocant ha anunciat que "la presència de Falange Española és una provocació que no es pot ignorar, s'estigui o no en sintonia amb les entitats i partits que convoquen la consulta". Els diferents col·lectius i persones involucrades en aquesta iniciativa consideren que "els propis partits arenencs tenen intenció d'obviar la presència feixista al seu municipi i,

per tant, la gent dels pobles és qui s'ha d'organitzar per aturar l'avenc d'aquests indesitjables".

Aquesta convocatòria és la tercera que s'ha donat a conèixer després que un grup anònim i Maulets fessin una crida per "recolzar el referèndum i mostrar el rebuig davant la presència dels feixistes".

Efecte taca d'oli

L'intent de represàlia per part de l'Estat sembla que ha jugat a favor del conjunt de l'esquerra independentista del Principat i ja hi ha hagut diversos municipis que han mostrat el seu ferm suport a la vila d'Arenys de Munt i han anunciat que iniciaran els tràmits per reproduir l'experiència iniciada per la població de l'Alt Maresme. D'aquesta manera, els ajuntaments de Seròs (Segrià), Argentona (Maresme), Figueres (Alt Empordà) i Sant Pere de Torelló (Osona) han aprovat una moció on es comprometen a organitzar de manera immediata una consulta popular per l'autodeterminació de Catalunya. A més, una trentena de municipis d'arreu dels Països Catalans també han comunicat el seu suport a la iniciativa, tot i que encara no han promogut la celebració de consultes.

, així està el pati

MANRESA • OKUPACIÓ

Nova okupació per crear un Ateneu Popular a la capital del Bages

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

La nit del 3 de setembre es va okupar l'edifici situat a la plaça Llisach i el carrer Alfons XII de Manresa. L'okupació va ser duta a terme per joves de l'esquerra independentista de Manresa (AJM-Maulets) i va culminar la campanya L'oci no és negoci, engegada la primavera passada. Aquest nou espai alliberat pretén crear alternatives a l'actual oci consumista amb l'obertura d'un Ateneu Popular on es desenvoluparan tota mena d'activitats lúdiques i culturals.

L'edifici consta de tres plantes, que han estat en desús durant anys. La planta baixa, que donarà lloc a l'Ateneu Popular, és la part més nova de l'edifici, ja que albergava una fusteria que va tancar tot just fa un any. Segons han comunicat les persones

L'okupació va ser duta a terme per joves de l'esquerra independentista de Manresa (AJM-Maulets) i va culminar la campanya L'oci no és negoci

okupants, l'edifici pertany a la família Arderiu, amb representació de la Gestoria Arderiu. L'edifici, a més, està sota inventari municipal (pas previ per la catalogació com a patrimoni municipal) perquè es tracta de la Casa Llisach, una construcció del segle XIX. En aquest sentit, encara no se sap si l'Ajuntament empenirà accions contra les okupants.

El 4 de setembre, els Mossos d'Esquadra van intentar desallotjar l'edifici, però la gent que es va anar concentrant davant de l'immoble per mostrar el seu suport els va frenar. Actualment, encara no hi ha hagut cap moviment judicial contra l'okupació, segons han informat les okupants.

TERRES DE L'EBRE • MANIFESTACIÓ I TRACTORADA PER RECLAMAR UNS PREUS AGRÍCOLES JUSTOS

La pagesia denuncia que només percep un 20% del cost final dels productes

Andreu Curto
redaccio@setmanaridirecta.info

Un miler de persones i uns 200 tractors van ocupar la ciutat de Tortosa el dissabte 5 de setembre per reclamar preus justos i posar fre a la crisi endèmica que pateix el sector agrícola i ramader català des de fa anys.

Els manifestants, procedents de totes les Terres de l'Ebre, van marxar des de la cooperativa Soldebre fins a la seu dels serveis territorials d'agricultura de les Terres de l'Ebre. El lema de la manifestació era *Preus Justos. Volem viure de la Terra* i havia estat convocada per la totalitat dels sindicats pagesos de les terres ebreques.

Segons Joan Montesó, coordinador general d'Unió de Pagesos (UP) a les Terres de l'Ebre: "Les grans cadenes distribuïdores estan ofegant els agricultors en los seus marges de benefici". La diferència del preu que paguen a la pagesia per les fruites i

Pas de la tractorada-manifestació pel centre de Tortosa

hortalisses respecte al preu final que paguen les consumidores pot variar entre el 50 i el 300 per cent.

Per tot això, demanen a la Generalitat una llei de comerç que garanteixi un preu just per als productors agrícoles i ramaders i el

compliment de les normes d'etiquetatge. En este sentit, durant el mes d'agost, UP ha organitzat diversos mercats transparents a ciutats catalanes, on es venen productes del camp a preus justos i s'indica el preu de cost del producte. Intenten, així,

fer comprendre l'abús que pateixen els productors i els consumidors per part de l'agroindústria i les cadenes de distribució.

De fet, UP, a través d'un comunicat fet públic a mitjans d'agost, va explicar que, durant els últims vuit anys, la renda agrària ha caigut un 43,7%. Segons l'Institut d'Estadística de Catalunya, el Valor Afegit Brut (VAB) per ocupat del sector agrari l'any 2008 es va situar en els 27.107,56 euros, mentre que el del conjunt d'ocupats de Catalunya va ser de 57.167,14 euros.

Una altra de les causes que ha afectat més el sector agrari ha estat l'increment dels costos de producció i la rivalitat entre països amb una competitivitat més alta, lligada a unes pitjors condicions laborals. Per exemple, el 2008, en relació a l'any anterior, el preu dels fertilitzants es va encarrir un 66,8%; el dels carburants, un 24,4% i el de l'alimentació dels animals, un 10,2%.

GIRONA • LA MOBILITZACIÓ PER EXIGIR LA SEVA ABSOLUCIÓ ES MANTINDRÀ

Presentaran un recurs al Suprem contra la sentència dictada a Núria Pórtulas

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La sentència contra Núria Pórtulas va caure com una gerra d'aigua freda sobre la gent de la campanya per la seva absolució. Per aquest col·lectiu, la condemna per intent de col·laboració amb banda armada és una prova més de la tendència a la criminalització de les idees i no dels fets. És per això que la mobilització per exigir la seva absolució es mantindrà a través de la convocatòria de concentracions i manifestacions com la feta aquest passat dissabte 5 de setembre a Girona o la convocada el dia 19 de setembre. A la concentració, un centenar de persones van exigir l'absolució de Núria Pórtulas i van criticar la pena imposada -de 2 anys i 6 mesos i 810 euros de multa- que, si s'arriba a executar, representaria el seu ingrés a presó. A través d'un comunicat de premsa, també denunciaren el fet que la fiscalia "en cap moment no va ser capaç d'aportar cap

prova que demostrés la imputació de col·laboració amb banda armada". Davant d'aquest fet, la campanya de suport, a través del seu advocat Benet Salells, pensa presentar un recurs davant el Tribunal Suprem per exigir l'absolució de la gironina. La base d'aquest recurs es fonamentarà principalment en la falta de proves sobre l'existència del grup italià amb el qual, segons la sentència, Núria Pórtulas hauria col·laborat. En aquest sentit, des de la campanya recorden que l'única persona jutjada a Itàlia sota l'acusació de terrorisme, Juan Sorroche, va ser absolta. Per Salells, el recurs té moltes possibilitats de prosperar, ja que el Tribunal Suprem en moltes altres ocasions ha tombat o rebaixat les penes que havia dictat l'Audiència Nacional. En aquest sentit, el lletrat va confirmar que la sentència es basa en un intent de col·laboració inacabat amb banda armada, fet que demostra la poca solidesa de les proves presentades per la fiscalia durant tot el procés.

Concentració en suport a Núria Pórtulas

El termini per demanar el dret de recórrer davant el Tribunal Suprem finalitzava el 7 de setembre. Posteriorment, els tribunals comunicaran el termini de què disposa la defensa per presentar formalment el recurs. Per altra banda, la fiscalia no ha exercit el seu dret de recurs i, en conseqüència, el Tribunal

Suprem en cap cas no podria augmentar la sentència. Segons Salells, la revisió de la sentència per part del Tribunal Suprem podria ser una nova vista pública o un sol tràmit de presentació del recurs i, generalment, solen passar entre nou mesos i un any abans no es revisa.

12 hores de música en català! concert Capellades 19/9/2009 pavelló esportiu des de les 17:00h
+ info a: www.cajei.cat/12hores
entrades 3€ 6€

+ Suma-t'hi

+ pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

, així està el pati

ENTREVISTA · MERCÈ TATJER, ESPECIALISTA EN GEOGRAFIA I HISTÒRIA URBANES

“Existeix una estratègia immobiliària perquè els espais públics siguin fàcilment privatitzables”

El 18 d'agost, en plena Festa Major de Gràcia, es va inaugurar la plaça de les Dones del 36 en donant-les a les lluitadores de la guerra civil espanyola, promoguda per la ja dissolta associació Dones del 36, integrada per algunes de les supervivents. La plaça de les Dones del 36 reobre el debat sobre l'ús dels espais públics a Barcelona, després que s'anunciés que, donada la seva ubicació –un interior d'illa–, la plaça no estaria oberta les 24 hores del dia, tot limitant el seu ús a un horari i establint privilegis entre les usuàries. Mercè Tatjer, catedrática de Didàctica de les Ciències Socials a la Universitat de Barcelona, reflexiona sobre la creixent privatització dels espais públics i sobre la ciutat com a camp de batalla.

Lèlia Becana
redaccio@setmanaridirecta.info

A qui pertany la ciutat?

En una època d'indefinió com aquesta, la ciutat hauria de pertànyer a la ciutadania, però, cada vegada més, es donen situacions d'allò més variat: públic confrontat a privat, però també espais concertats, gestionats o cogestionats per les administracions.

Ès aquest urbanisme concertat el que ens ha portat a efectes perversos, ja que no és fàcil delimitar la frontera entre els usos privats o públics de l'espai.

Els promotors únicament són els agents, però són molt potents i tenen un gran pes econòmic. Per exemple, el cas de l'Hotel Vela, situat a primera línia de mar, demostra la potència del Port de Barcelona que, tot i que deu tenir una entitat jurídica molt delimitada, no queda clar si els seus interessos són els d'un ens públic, privat...

“Cal que la pressió veïnal sigui molt forta per plantar cara als abusos”

Per què es decideix tancar els interiors d'illes com el de la Plaça de les Dones del 36?

Els espais oberts requereixen un manteniment i això fa que, des dels districtes, es marquin unes limitacions del seu ús. En una ciutat densa com Barcelona, això es viu de manera negativa, ja que costa tenir tothom content, començant pel veïnat.

Existeix una gran ambigüitat urbanística molt pròpia de la nostra

ALBERT GARCIA

època que propicia que els jardins i els espais verds dels interiors d'illa estiguin vinculats tant a l'espai públic com al privat. És una estratègia immobiliària perquè aquests espais, en un moment donat, siguin fàcilment privatitzables, amb la instal·lació de comerços i altres establiments.

Aquests enreixats i tancaments signifiquen una ruptura de la ciutat com a espai de trobada... La seguretat, com a argument pel tancament, és una problemàtica greu, però segurament no com la pretén l'Ajuntament: hi ha una manca d'educació urbanística.

El turisme mal entès, com el que tenim aquí, és un boom que va en augment: turisme de baix cost i turisme flotant (amb els conseqüents problemes d'higiene, alcohol, intervenció dels serveis socials).

Potser caldria recuperar la figura del guarda dels parcs –encarrega-

da del manteniment– que existia fa anys i que s'ha perdut.

Parcs i Jardins també és una assignatura pendent per l'Ajuntament de Barcelona: tenen poc personal i no poden assumir tot el manteniment.

Amb quins recursos compta el moviment veïnal per fer front a aquestes estratègies?

Cal que la pressió veïnal sigui molt forta per plantar cara als abusos. En comptes de treballar els valors i l'educació, es dicten normatives cívi-ques que reprimeixen i dificulten la convivència a les ciutats.

Actualment hi ha un gran flux de població ambulant arribada recentment que necessita un aprenentatge polític sobre l'apropiació de l'espai. Caldria que les entitats veïnals fessin aquesta tasca educativa. Per exemple, l'Associació Veïnal de la Satalia, al Poble Sec, ha editat un manual adreçat a la cana-

lla en aquest sentit. És en aquesta línia que cal caminar.

Als anys setanta i vuitanta els espais públics estaven molt més definits... En aquells moments, els espais públics estaven vinculats sobretot a zones verdes, equipaments i serveis en barris que es trobaven en fase de creixement... Eren espais recuperats per al veïnat. D'allà hem passat a la controvèrsia entre titularitat i gestió. La definició d'espai verd també és molt incerta.

Té molta relació amb un model de ciutat imposat, amb un creixement irracional, un oci concret...

Aquest és un model al servei de la ciutat turística, entesa com a parc temàtic on únicament s'endreça i millora allò que els turistes poden visitar. Caldria potenciar un turisme diguem-ne cultural. El d'ara és un turisme de baix cost al qual, juntament amb la població flotant, li manca conscienciació urbanística.

TARRAGONA · ACTIVISME

Protesta amb estelades durant el pas de la 'Vuelta'

Andreu Curto
redaccio@setmanaridirecta.info

La Vuelta a España va aixecar polèmica al seu pas pel sud del Principat de Catalunya. Tal com va passar el mes de juliol durant el pas del Tour de França per Perpinyà, Girona i Barcelona, els diferents col·lectius i organitzacions de caràcter independentista s'han fet notar. Primer va ser a Tarragona, on una iniciativa ciutadana, que tenia el suport de la CUP, va aplegar unes 200 persones amb més d'un centenar d'estelades a la sortida de la cinquena etapa. El lema de la pancarta era *Crisi? Pa i Cird!*, fent al·lusió a la dita romana que intentava amainar les revoltes amb actes d'entreteniment per les masses. La CUP de Tarragona, també va criticar que l'Ajuntament de la ciutat no hagi fet públic els cost que té per al consistori –governat per PSC i ERC– la contractació de la sortida de l'etapa, que ha beneficiat principalment el sector de l'hostaleria. A Tortosa, Maulets no va faltar a la cita i una quinzena de joves van rebre la competició ciclista amb estelades i una pancarta on es podia llegir *Això no és Espanya, this is not Spain*. A més, la presència d'estelades i senyeres durant les cinc etapes que s'han disputat en terres valencianes ha estat més que constant.

ALT EMPORDÀ · ECOLOGIA

Un macroprojecte d'energia eòlica amenaça l'Alt Empordà

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'empresa Gamesa Corporación Tecnològica ha estat escollida per construir un parc eòlic que afectaria gran part de la plana de l'Alt Empordà. El projecte preveu la instal·lació de 64 aerogeneradors de 184 metres d'alçada, repartits en 32 municipis de la plana alttempordanesa. Cadascun d'ells té una potència de 4,5 megawatts i l'energia que generarien es filtraria a la MAT a través de la subestació elèctrica de Santa Llogaia d'Alguema. Segons Salvem l'Empordà: "Aquestes dimensions d'aerogeneradors no es poden considerar miniparcs dispersos, sinó que ens trobem davant el projecte d'instal·lació d'una macrocentral eòlica". A banda d'aquest fet, l'organització empordanesa considera que les afectacions sobre el territori constituïrien danys irreparables: "La instal·lació d'aquests aerogeneradors suposaria la destrucció de l'entorn tal com el coneixem, provocaria greus afectacions a la població i perjudicaria activitats econòmiques importants com el turisme o l'agricultura". L'entitat ecologista ha iniciat una campanya de denúncia contra el projecte, amb recollida de signatures, amb la finalitat d'evitar la construcció dels molins de vent.

, reportatge

Azagra

TEXT: Xavier Blasco Piñol

Dibuixos molt rics en detalls que expliquen històries del carrer, amb parets, samarretes, adhesius i cartells farcits amb les sigles de la CNT i d'altres col·lectius. Són imatges de revolta: no debades, la seva companyia Revuelta és l'encarregada d'omplir de color les imatges d'aquest gran humorista gràfic.

Carlos Azagra (Morón de la Frontera, Sevilla, 1957) va començar a creure's la seva feina als anys 70, un cop es va instal·lar a Barcelona i va entrar en contacte amb l'equip Butifarra! Havia començat a dedicar-s'hi treballant en publicacions com la revista saragossana *Andalán* -gràcies a l'impuls del seu professor de COU, José Antonio Labordeta-, la revista *Esfuerzo Común* -especialitzada en segrestos i multes per part del règim- i el col·lectiu Zeta -el seu primer judici. En aquella època, també va formar part de l'aparell d'agitació i propaganda de la UJCE (Unión de Juventudes Comunistas de España). L'esperit burxador i les ganades d'emmerdar-se l'han acompanyat fins ara: a l'Azagra li agrada fer-se ressò de les protestes i de les coses que la televisió silencia. I, tot i que no acaba d'estar massa convençut de l'efecte de l'humor gràfic a l'hora de provocar canvis socials, es fa la il·lusió de contribuir-hi perquè, al cap i a la fi, "el dibuix és com la vaselina del missatge".

El treball d'Azagra és un crit irònic i reivindicatiu que ha acom-

panyat diverses generacions de persones. El foter de suports amb què treballa -portades de grups de música, llibres, còmics, cartells, adhesius...- ha permès que la seva crítica arribi a molta gent que s'identifica amb els seus dibuixos. I és que dir Azagra és dir denúncia, tot i que també fa altres coses no necessàriament de *lluïta*, per escoles, casals, reunions sardanistes o esplais. Diu, però, que potser un dia ens sorprendrà dedicant-se al còmic porno que és "el que realment agrada a la gent i no aquestes coses de política. A més -afegeix-, paguen bé".

És col·laborador habitual de la revista *El Jueves*, "l'únic setmanari d'humor que existeix al món mundial, la qual cosa es molt forta (el més semblant és *Charlie Hebdo*, a França, però és quinzenal)". Azagra també treballa per revistes com *Carrer i Taxi* i treballa en d'altres coses que li encarreguen, ja sigui un sindicat (gairebé sempre la CGT) o un grup de heavy metal. Acaba d'engagar -juntament amb Juan Kalvelido- una exposició a Vic on es mostren visions sobre l'Iraq i Palestina i està preparant, amb Rai Ferrer (*Onomatopeya*), un llibre sobre el centenari de la CNT, aniversari que es commemorarà el 2010. L'*accessibilitat* d'Azagra fa que hi hagi gent que s'acostumi a no pagar-li la feina, cosa que considera que "no és sana (...). Em fan gràcia tots aquests diaris

en què ningú no cobra, excepte el de la impremta".

Si bé Azagra se sent molt a gust amb el paper imprès -"el còmic és un producte per llegir al WC"- i, per ara, no té intenció de flirtejar amb formats digitals, a València, alguns companys li estan preparant una pel·lícula en 3D sobre les aventures dels seus personatges més populars: Pedro Pico i Pico Vena. Les veus, les hi posaran Evaristo, Tonino Carotone, Manolo Kabezabolo i molts altres cantants i grups.

De la situació de l'humor gràfic, diu que a Catalunya, tradicionalment, hi ha hagut els millors il·lustradors, però bé que abans es feien més revistes que ara i això es nota. Tanmateix, sempre hi ha dibuixants que el sorprenen: "Aquest últim que teniu, el Sr. Plástiko, ho fa molt bé. En fi, molt d'art, però molt mal pagat". Azagra resta a l'expectativa de com evolucionarà la cosa i recorda que, fa anys, els entesos deien que els diaris i revistes tenien els dies comptats amb l'aparició d'Internet. Continuen essent-hi; ara bé, adaptant-se als nous temps.

En qualsevol cas, Azagra considera que la crítica sempre és necessària i fa seves les paraules de Víctor Jara quan diu: "Canto que ha sido valiente siempre será canción nueva". Apliqui's això al còmic.

(podeu veure el seu treball a infinitat de cartells, flyers, portades de discos, revistes i... a cazagra.blogspot.com)

**SUS BENEFICIOS :
NUESTROS SACRIFICIOS**

, així està el pati

LABORAL · LA PLANTA DE GAVÀ PERDRIA 341 TREBALLADORS, EL 25% DE LA PLANTILLA

Roca vol acomiadar 700 persones al·legant pèrdues i sense presentar comptes

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

L'allau d'acomiadaments a la indústria catalana amenaça 341 treballadors -prop d'un 25% de la plantilla- de l'empresa Roca a Gavà (Baix Llobregat) i uns altres quinze a Barcelona. Seguint l'estratègia de moltes altres empreses, Roca ha presentat diferents expedients de regulació de l'ocupació (ERO) de manera consecutiva -els últims, els mesos de març i juliol- i ja en van set. Inclosos els afectats de Gavà, l'últim ERO afecta més de 700 treballadores de les quatre plantes que l'empresa té a l'Estat espanyol.

Des de finals de 2006, segons la CGT, més de 1.400 persones han estat acomiadades o han pactat la baixa

Des de finals de l'any 2006, segons dades de la CGT, més de 1.400 persones han estat acomiadades o han pactat la baixa. Tot i que l'empresa mai havia presentat pèrdues i al·legava previsions i raons conjunturals, l'ERO

Concentració treballadors roca a les oficines

va comptar amb el vist i plau de CCOO i UGT. El mes d'abril, però, la direcció va filtrar a la premsa que les pèrdues de 2008 eren de 95 milions d'euros, fet que la CGT qüestiona "ja que els comptes encara no s'han presentat i, si hi ha pèrdues, no sabem si són a les plantes de l'Estat espanyol". El volum de ven-

des és similar al de l'any 2007, en què es van obtenir 130 milions de beneficis, mentre que les fàbriques de la Xina i Rússia donaven pèrdues de deu milions anuals, segons la CGT. "La intenció de l'empresa, en plena expansió mundial, és precaritzar les condicions laborals" i deslocalitzar la producció a

països com Tailàndia o l'Índia, segons el sindicat.

Sospites de negoci immobiliari
L'ERO temporal del mes de març afecta 1.990 treballadores -d'un total de 3.000 a tot l'Estat-, que es quedaran sense feina una mitjana de nou mesos

durant un any. L'altre ERO que hi ha previst afectaria 234 treballadores a partir del mes de febrer. A totes aquestes persones, cal afegir-hi les 713 que seran acomiadades si s'aprova l'expedient presentat el mes de juliol.

Marcel·lí Reyes i Vidal, regidor d'ERC a Gavà i reconegut lluitador social, denuncia aquesta situació al seu bloc i assegura que la venda dels solars de la Roca -quan s'activi el negoci immobiliari- es troba darrere del conflicte. També demana que els ajuntaments de Gavà i Viladecans "garanteixin que no s'efectuarà mai cap requalificació".

Per tot plegat, el 7 de setembre, més de 800 treballadors es van manifestar davant les oficines de la Roca a Barcelona. La convocatòria fins i tot va comptar amb la presència dels empleats de les plantes d'Alcalá de Henares i Alcalá de Guadaíra. El personal de la Roca va llançar desenes de caixes de barres de pa a les portes de les oficines, sota el crit de *D'on sortirà el pa pels nostres fills?* Van fer talls de trànsit intermitents a l'avinguda Diagonal durant més d'una hora, mentre llançaven petards molt potents. Els ous també van empastifar els vidres de la façana. Tot i el malestar generalitzat, l'actitud dels sindicats majoritaris (CCOO i UGT), tal com asseguren alguns delegats de la CGT, ha seguit la mateixa tònica que en la resta de conflictes laborals oberts, "avaluar la política de l'empresa i entornar la lluita, tot intentant desmoralitzar la plantilla".

BAIX LLOBREGAT · L'ACTUAL PRESIDENT VA SER CLAU EN EL BOOM IMMOBILIARI DEL RCD ESPANYOL A CORNELLÀ

Investiguen La Seda per frau

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Es conflicts laborals a La Seda de Barcelona (el Prat de Llobregat) es barregen amb les investigacions judicials per frau impulsades des de la pròpia empresa contra els seus exgerents i també per una plataforma de petits accionistes anomenada Unidos por la Seda. Des de l'any 1991, l'empresa ha presentat nombrosos ERO i ha passat de tenir 1.600 treballadores a tenir-ne només 300. L'últim ERO en vigor afecta tota la plantilla, que durant vuit mesos treballa la meitat de les jornades i encara no ha cobrat el mes d'agost. Aquesta retallada, però, no va de la mà de la seva expansió mundial. I és que el Grup La Seda té 22 plantes a onze països diferents. Segons l'actual president de la companyia, el sindicalista i socialista José Luis Morlanes, set d'aquestes plantes es vendran a la a la competència, entre elles les de Cadis i Tarragona i uns terrenys al Prat, la majoria a l'Estat espanyol. De fet, la planta de San Roque, a Cádiz, porta un any inactiva, malgrat la forta demanda que té el plàstic PET, del qual

La Seda és un dels principals productors a escala mundial.

En aquest context, la plataforma Unidos por la Seda va comparèixer a la junta d'accionistes del 8 d'agost amb documentació que avalava la continuïtat de la planta del Prat de Llobregat i va denunciar que hi ha altres interessos per fer creure que l'empresa no és viable. Petits accionistes i treballadors van de la mà per recuperar l'activitat perduda. Ricardo -la plataforma- i Tomàs -la CGT- estan d'acord en la viabilitat de l'empresa i denuncien la llarga història d'irregularitats en què estan involucrats tant l'actual president Morlanes com l'anterior, Rafael Español. En aquest sentit, consideren simptomàtic que l'Institut Català de Finances els hagi denegat un crèdit de quinze milions d'euros, tot i les excel·lents relacions de Morlanes amb el president Montilla.

Per la seva banda, els principals accionistes -Geral i l'empresa Inatosgil, ambdues portugueses- presenten una situació igualment tèrbola. Mentre Caja Geral té les seves accions hipotecades, Inatosgil deu 22 milions d'euros a La Seda d'un préstec suposadament irregular, segons denuncien des d'Unidos por la Seda.

La corrupció, als jutjats

Tant la fiscalia de delictes econòmics del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya TSJC com la Fiscalia Anticorrupció de Madrid investiguen diverses operacions que podrien ser delictives. Unidos por la Seda va denunciar davant el TSJC unes vendes fraudulentament a Tunísia i Rússia en què no es va presentar cap documentació, ni tan sols el permís d'exportació. Aquestes vendes no s'han cobrat i la plataforma sospita que s'ha fet a companyies insolvents. Petits accionistes propers a Morlanes van denunciar dues operacions que podrien suposar pèrdues de més de 80 milions d'euros. Fiscalia també investiga unes factures de Chac Management i l'empresa Comadrán per serveis no prestats, que podrien haver retornat a La Seda com a diner negre.

A banda d'aquestes denúncies, la junta d'accionistes del 8 d'agost va aprovar el que s'anomena acció de responsabilitat social corporativa contra l'expresident Rafael Español i l'exdirector general Aurelio González Isla i els reclama 100 milions d'euros d'operacions irregulars després que Español no presentés els comptes.

José L. Morlanes, l'amic de Montilla

El cas de l'actual president de La Seda, José Luis Morlanes, resulta paradigmàtic. Màxim responsable de la UGT a la comarca del Baix Llobregat fins el 1998, va assessorar La Seda quan va començar la sèrie d'expedients de regulació que ha deixat al carrer més de mil treballadores. Pocs anys després, va entrar al consell d'administració de l'empresa i va ocupar càrrecs de responsabilitat fins que va esdevenir la mà dreta del llavors president Rafael Español. El mes de juny, després de la dimissió d'Español i del seu vicepresident, Morlanes va ser designat successor. La història, però, no acaba aquí. Molt ben situat dins el PSC, va presidir el Consell comarcal del

Baix Llobregat a finals dels 90 i principis de la dècada actual i va ser regidor d'urbanisme a Cornellà, de la mà de l'alcalde d'aleshores, José Montilla. Com a regidor, va negociar amb l'Espanyol la construcció del seu actual estadi i complex comercial, una operació que la premsa especialitzada considera que es troba "al límit del permès pel govern" i que va obrir la porta a l'ingrés de Morlanes a la junta directiva del club de futbol. La vinculació amb cercles governatius no és nova, ja que els òrgans directius de La Seda van estar en mans del lobby nacionalista durant el govern de Pujol. Hi van ocupar càrrecs rellevants Artur Mas i Jordi Pujol Ferrusola, entre d'altres.

, així està el pati

CATALUNYA · EL SOLDAT PROFESSIONAL QUE VA MATAR EL JOVE S'ENFRONTA A UNA PETICIÓ FISCAL DE 29 ANYS DE PRESÓ

Grups antifeixistes recorden Carlos Javier Palomino abans del judici pel seu assassinat

Josué Estébanez amb la navalla a la ma just abans de l'apunyalament

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

L'11 de novembre de 2007, a Madrid, dins un vagó de metro, el soldat professional Josué Estébanez -adscrit al Regiment vinculat a la Casa Reial Espanyola *Inmemorial del Rey*- va assassinar

A Barcelona, s'organitza un viatge per assistir a la manifestació de Madrid el dissabte 12 de setembre

Carlos Palomino, de setze anys, que es dirigia -juntament amb altres companys- a protestar contra una manifestació xenòfoba organitzada pel partit Democracia Nacional. Gai-

rebé dos anys després dels fets, el judici se celebrarà del 14 al 18 de setembre a la secció primera de l'Audiència Provincial de Madrid. A Catalunya es convocaran diversos actes de suport i denúncia i la Plataforma Antifeixista de Barcelona organitza autobusos per assistir a la manifestació prèvia al judici, que tindrà lloc el dissabte 12 a Madrid. Per reservar plaça, cal enviar un correu electrònic a l'adreça bcnamb-carlos@gmail.com.

Durant aquesta setmana, altres actes recordaran al jove antifeixista a casa nostra. Dimecres 9 de setembre s'ha convocat una concentració a la plaça de la Paeria de Lleida i, el dijous 10 de setembre, a la plaça Sant Jaume de Barcelona. El ministeri fiscal reclama a Estébanez disset anys de presó per l'assassinat de Palomino i dotze anys per l'intent d'homicidi d'un company de Palomino que va resultar ferit a les costelles quan intentava desarmar l'agressor.

La mare del jove, Mavi Muñoz, va acceptar ser la presidenta de l'As-

Manifestació antifeixista a Vilafranca del Penedès

Dos joves denuncien agressions feixistes durant la Festa Major de Vilafranca

El dissabte 5 de setembre a la tarda, a Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), es va fer una concentració de rebuig per denunciar l'agressió amb arma blanca que van patir dos independentistes de la comarca per part d'un grup d'ideologia neonazi el dia 31 d'agost al centre del municipi, durant la Festa Major. Els mateixos agredits expliquen que es tracta de

les mateixes persones que "ja han provocat diferents aldarulls i atacs en altres actes festius al Pla del Penedès o durant el darrer Carnestoltes a Vilafranca". Afirmen que aquests grups continuen actuant "amb total impunitat a pesar dels reiterats incidents i agressions que han provocat i de les corresponents denúncies que s'han posat". Les organitzacions de

l'Esquerra Independentista de Vilafranca i de la comarca van voler denunciar públicament aquests fets i expressen que aquests atacs contra immigrants o joves d'altres col·lectius no poden ser qualificats de "simples gamberrades" o "de bronques" entre joves, "ja que es tracta d'agressions marcadament feixistes i amb la clara voluntat de sembrar la por".

sociació de Víctimes de la Violència Feixista, Racista i Homòfoba i, des de llavors, ha participat a les convo-

catòries de rebuig a les concentracions i manifestacions organitzades per grups neonazis com MPS o Democracia Nacional. El mes de maig passat, el diari *El País* va fer públic un vídeo on es mostrava l'atac amb una arma blanca de l'exèrcit i la fugida del soldat del metro de Madrid a través de les càmeres de seguretat. Algunes organitzacions de caire fei-

xista van iniciar una campanya per reclamar la llibertat d'Estébanez, empronat en règim preventiu a la presó d'Alcalá-Meco, amb el lema *Defensar la teva vida no és delictiu*, mentre les amistats i familiars de Carlos Palomino -juntament amb diverses organitzacions antifeixistes d'arreu de l'estat- continuen cridant *Ni oblit ni perdó*.

BAIX LLOBREGAT · UNA BOTIGA ES TROBA A L'HOSPITALET I L'ALTRA A SANT BOI

Una campanya denuncia la presència de la marca feixista Thor Steinar a Barcelona

Mariona Rius
redaccio@setmanaridirecta.info

Darrere una persiana pintada amb un lliri i la inscripció *fleur*, s'hi amaga una de les dos botigues de roba que la marca feixista Thor Steinar té a l'àrea metropolitana de Barcelona. És al carrer Riera Blanca número 14 de l'Hospitalet. Així ho ha comprovat la DIRECTA després de l'aparició d'uns fulletons que ho denunciaven. Segons una notícia publicada a IndyMedia, la botiga va patir un sabotatge el novembre de 2008. L'altra botiga està situada a Sant Boi.

Thor Steinar és una marca alemanya de roba denunciada per l'ús de símbols anàlegs als utilitzats pel règim nazi, tant al seu logotip com

als estampats. La simbologia es basa en les runes-alfabet germànic- i d'altres referents a batalles i elements militars de països nòrdics. Les imatges es troben codificades i donen "la possibilitat de vestir a la moda als ultradretans, sense haver de deixar la seva simbologia etnonacionalista", tal com es denuncia des de la web forhorsteinar.blogspot.com.

La marca comercial és propietat de l'empresa MediaTex, creada l'any 2003 per Axel Kopelke i Uwe Meusel, coneguts per la seva participació en activitats feixistes. Basa el seu negoci en la venda *online i té nou botigues a Alemanya, una a Àustria, una a Suècia i una a Madrid. També és la marca que porten nombrosos feixistes d'Alemanya durant els seus actes.

L'any 2004, la policia va registrar els seus locals, va precintat els magatzems i va confiscar els productes. La fiscalia va considerar que les imatges eren anticonstitucionals. L'empresa va canviar el logotip, que va ser avaluat i considerat legal. Uns mesos més tard, però, un tribunal alemany en va aixecar la prohibició.

Thor Steinar també va ser denunciada pel govern de Noruega per l'ús de la bandera d'aquest estat a la seva roba i diversos clubs de futbol -com el Werder de Bremen- han prohibit l'entrada a l'estadi a les persones que duguin roba d'aquesta marca. Diversos col·lectius antifeixistes de Berlín van organitzar una campanya per denunciar l'obertura d'una nova botiga al centre de la ciutat a principis de 2008.

Onze anys de presó pel nazi que va agredir un menor al metro de la plaça Urquinaona

L'Audiència de Barcelona ha condemnat a onze anys i tres mesos de presó el jove neonazi Mario F. T. que va participar, juntament amb altres quatre menors d'edat, en l'atac amb arma blanca contra un jove antifeixista de setze anys a la parada de metro d'Urquinaona de Barcelona el setembre de 2008. La sentència el condemna a indemnitzar la víctima amb 10.185 euros per intent d'assassinat amb traïdoria i l'agregant de discriminació ideològica. El menor, que va fer servir l'arma i va

clavar fins a sis cops a la víctima, està internat per intent d'homicidi i els altres tres menors que van participar de l'atac no han estat condemnats. Tots quatre han declarat que segueixen la ideologia neonazi. Els Mossos d'Esquadra van informar que havien trobat evidències a l'ordinador personal de Mario F. de la seva vinculació a grups feixistes i a algunes agressions prèvies, i que el van identificar a través de les càmeres del metro per la seva participació en actes neonazis.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PAÍS BASC · LA CONSELLERIA D'INTERIOR CONVERTEIX LES FESTES DE L'ESTIU EN UN 'INFERN'

Patxi López declara la guerra al moviment proamnistia

KAOS EN LA RED

Entrada de l'ertzaintza a kaskagorri per a treure les fotos dels presos

Nora Miralles
Bilbao

“**E**liminar les referències al terrorisme com un conflicte polític” és el principal objectiu –segons paraules seves– del nou lehendakari i de la seva mà dreta, Rodolfo Ares, el conseller d'Interior. Un objectiu que, a la pràctica, s'ha traduït en un augment sense precedents de la repressió vers el moviment proamnistia, un dels pilars més sòlids de tot l'àmbit del moviment d'alliberament nacional basc, l'Euskal Herri Askapenerako Mugimendua. Les imatges i fotografies dels represaliats són retirades dels carrers, balcons i ajuntaments; els murals i les pintades, esborrats; els actes, concentracions, manifestacions, cercatasses, dinars populars i fins i tot campionats de futbol i de mus són prohibits i sabotejats amb càrregues policials i la gent que hi assisteix és identificada i denunciada davant l'Audiència Nacional.

Tres familiars d'una expressa van ser denunciats –literalment– per fer-li una abraçada

Durant els mesos d'estiu, les intervencions de l'Ertzaintza als recintes festius per eliminar qualsevol referència al conflicte basc han estat constants i les denúncies per *enaltiment del terrorisme* s'han multiplicat per tres respecte l'any 2008. Només entre l'1 de juliol i el 23 d'agost –segons dades de la pròpia conselle-

ria d'Ares–, la policia autonòmica basca ha denunciat 40 persones per lluir o portar fotografies de presos i preses i n'ha detingut onze. Un balanç repressiu que l'Ertzaintza s'ha encarregat de deixar obsolet carregant a l'*ongi etorri* –la benvinguda que es va fer a l'expressa Maite Aranalde, durant el qual tres familiars van ser denunciats, literalment, per fer-li una abraçada. La darrera actuació repressiva l'han patit a les festes de la població costanera de Lekeitio, on la matinada de dissabte vuit persones van ser detingudes per participar, suposadament, en els aldarulls en què va desembocar una càrrega policial al recinte de les *txosnas*. Les càrregues, que es van repetir durant el matí de diumenge, van ferir diversos lekeitiens, entre ells un home de 84 anys. L'alcalde de la localitat va condemnar públicament “l'inforn” en què els cossos policials havien convertit la nit sonada de les festes, mentre que Rodolfo Ares va assenyalar que els incidents havien estat provocats per “fanàtics que volien rebentar violentament una nit pacífica per defensar plantejaments totalitaris”.

Aquest “inforn” de què parla el batlle de Lekeitio ja fa mesos que està instal·lat als carrers del sud d'Euskal Herria on, en boca d'una jove *abertzale* de Gasteiz, “hem de sortir de dos en dos al carrer, perquè si ens ajuntem tres persones ens identifiquen”.

Així, les festes majors de les tres capitals de província han estat marcades per les topades constants entre l'organització i les comparses festives i la conselleria d'Interior basca. A les Festes de la Blanca de Gasteiz, l'Ertzaintza va irrompre cada matí al recinte de les *txosnas* –on hi participen ens tan diversos com els moviments

estudiantil i juvenil de l'esquerra *abertzale*, associacions en defensa del territori i feministes o entitats veïnals i associatives del municipi –per retirar les fotografies i pancartes polítiques. Alhora, la comissió de comparses de *blusas y neskas* es va negar a desfilar per la retirada de dues pancartes que mostraven Ares i López amb estètica nazi.

La gent assistent als campionats de futbol o de mus ha estat identificada i denunciada davant l'Audiència Nacional

La Setmana Gran de Bilbao ha estat marcada, també, per la irrupció intempestiva dels cossos de seguretat als diferents actes festius. El 20 d'agost al migdia, un nodrit dispositiu d'antidisturbis va entrar a Kaskagorri –la barriada del moviment juvenil de la ciutat– amb la intenció de retirar imatges de les represaliades del casc antic de Bilbao. Durant l'actuació policial, els presents van exigir a crits “llibertat d'expressió”, mentre per la megafonia de la *txosna* s'escoltavien –un a un– els noms de totes les preses polítiques, seguit d'un “*maite zaituztegu*” –us estimem– que va ser acollit amb aplaudiments. L'Ertzaintza va respondre amb cops de porra, empenyes i la identificació de 32 persones, d'uit de les quals seran imputades per “enaltiment del terrorisme”, una d'elles pel sol fet de dur una samarreta de la comparsa festiva Altza Porrue.

CRONOLOGIA D'UN ESTIU 'CALENT'

5 DE JUNY: L'Ertzaintza irromp a les *herrikos* de Galdakao, Usansolo i Ugao per retirar imatges de presos, n'identifica tots els treballadors i fereix cinc persones.

21 DE JUNY: El delegat del govern espanyol a Gasteiz ordena vetar per primer cop un acte festiu a Hernani. Primeres irrupcions de l'Ertzaintza als recintes de festes d'Aulesti i Judimendi.

28 DE JUNY: Detenen un jove a Donosti per portar un adhesiu amb fotografies de presos.

1 DE JULIOL Els requeriments de retirada de fotografies s'estenen a gairebé tots els municipis bascos.

7 DE JULIOL: UPN denuncia dues penyes d'Iruñea per fer al·lusions a dos presos a les seves pancartes dels *sanfermines*.

12 DE JULIOL: La policia carrega al recinte de les *txosnas* de Barakaldo.

21 DE JULIOL: El govern de Lakua amenaça moltes *txosnas* festives amb la prohibició d'obrir l'any 2010. A Santutxu (Bilbo), dues joves són detingudes per portar adhesius que demanen l'amnistia.

31 DE JULIOL: L'assetjament policial contra els actes convocats pels familiars de presos a Villabona causa un infart mortal al jove regidor *abertzale* de la localitat Remi Ayestaran. Moments abans, va ser increpat reiteradament per un grup d'ertzainas.

3 D'AGOST: La *cacera* de fotografies arriba a Nafarroa. Hi tanquen dos bars per exposar els presos.

8 D'AGOST: L'Ertzaintza irromp a les Festes de la Blanca, retira pancartes i adhesius i identifica desenes de persones. Les comparses de *blusas y neskas* es planten.

14 D'AGOST: Dues ferides i sis identificades per una càrrega policial a les Aste Nagusia de Donosti mentre penjaven cartells. A Gernika, prohibeixen que Exterat i el club de rugbi local llegeixin el pregó.

15 D'AGOST: L'Ertzaintza carrega de nou a Donosti contra una manifestació *abertzale* i deixa dues persones ferides –entre elles un català– i una detinguda.

16 D'AGOST: Brutal càrrega contra un cercatasses festiu a Gernika, que acaba amb quatre persones detingudes i una vintena de ferides.

20 D'AGOST: La policia autonòmica entra a les *txosnas* festives de Bilbao per retirar les imatges de presos. 32 persones són identificades i d'uit d'elles denunciades per enaltiment del terrorisme. L'Ertzaintza carrega contra el col·lectiu de familiars de presos.

KENYA · SALUT

34 dones són retingudes durant mesos en un hospital per impagament

Laia Gordi
Barcelona

És un fet trist i quotidià que les dones pobres que arriben a l'hospital maternitat públic Pumwani de Nairobi i que no poden pagar les despeses del part siguin retingudes i detingudes il·legalment al centre. Així ho denuncia la Xarxa d'organitzacions de base de Kenya –Kengo–, que ara intenta donar visibilitat al conflicte. Des del mes de juny, 34 dones es troben preses al centre hospitalari en unes condicions alimentàries i psicològiques infrahumanes, segons informa Kengo. Les dones són alimentades miserablement després de les pacients que sí que han pogut pagar el preu de l'hospital. A més, l'alimentació insuficient de les mares fa que els nadons rebin un alletament pobre i, sovint, tots dos emmalalteixen. Només aleshores, els nadons reben un suplement alimentari de l'hospital. D'altra banda, les dones que perden el bebè no tenen dret d'enterrar-lo –se'n ocupa el centre– i conviuen retingudes i infraalimentades amb les que sí que l'han tingut.

Les dones són alimentades miserablement després de les que sí que han pagat

A l'hospital, que és el centre públic de referència en ginecologia a la capital, hi arriben –derivats d'altres centres– els casos que es compliquen, més enllà de les dones que hi van directament. Però, segons denuncia Kengo, si el cost d'un part normal és de vint xílings kenyans –un preu generalment assequible per la població–, a la maternitat Pumwani, les dones pobres han d'assumir un cost de 3.400 xílings (uns 35 euros) tot i que els serveis són equivalents. Si es requereix cesària, el preu pot ascendir a 15.000 xílings kenyans (150 euros), un preu inassequible per les dones pobres, ja que el 56% de la població viu sota el llindar de la pobresa d'un dòlar al dia.

Diversos membres de la Xarxa d'organitzacions de base de Kenya fan un seguiment de la maternitat Pumwani des de 2007, però no sembla que la situació canviï, malgrat la promesa del govern d'accedir a la gratuïtat dels serveis. Per això Kengo vol recaptar fons per alliberar i alimentar les dones recluses i engegar una campanya de protesta a través de cartes als màxims responsables polítics de Kenya.

PERÚ • DESPRÉS DE LA MATANÇA, EL DIÀLEG AMB EL GOVERN NO AVANÇA

"Encara hi ha por a l'Amazones"

Polícia peruana mentre disparava al poble indígena el passat 5 de juny i un indígena mort ferit de bala es transporta pels seus companys el passat 5 de juny.

Albert González Farran
i Guiomar Pau Solé
Perú

Tres mesos després del drama que va viure el Perú el 5 de juny passat, quan 34 persones (entre policies i indígenes, segons dades oficials) van morir a Bagua arran de les protestes contra uns decrets governamentals que atemptaven contra els drets indígenes, la situació a l'Amazones sembla que no millora. La població de la regió encara té por de la repressió policial i el diàleg amb les institucions públiques no acaba de donar fruits.

La gent està molt nerviosa per la possibilitat que hi hagi noves intervencions de la policia que puguin causar una altra onada de morts

Aquestes últimes setmanes, els refugiats que s'havien amagat a la muntanya han anat tornant a casa seva. Però, segons ha informat el president de la Confederació de Nacionalitats Amazòniques del Perú (Conap) Oseas Barbarán Sánchez a la DIRECTA, "la població encara té por de la repressió policial; la gent està molt nerviosa per la possibilitat que hi hagi noves intervencions de la policia que puguin causar una altra onada de morts".

El nombre real de morts a Bagua continua essent una incògnita. De fet, una de les comissions negociadores amb el govern ha d'aclarir la veritat i depurar responsabilitats. De moment, a part de les 34 persones mortes oficialment, els informes de la Conap apunten que hi va haver més de 200 persones ferides després dels fets, moltes de les quals encara resten convalescents als hospitals.

Taules de diàleg

El govern ha organitzat quatre taules de diàleg amb els pobles indígenes: una ha de servir per investigar les causes de la matança de Bagua; una altra per analitzar els polèmics decrets legislatius i consensuar futurs decrets sobre l'explotació forestal de l'Amazònia; una més per avaluar la possibilitat d'organitzar un sistema de consulta prèvia als pobles indígenes amazònics que bloquegi la possibilitat que Lima decideixi unilateralment assumptes que els afectin, i una última per crear plans de desenvolupament sostenibles per les comunitats nadiues.

Entre els participants, hi ha les dues principals organitzacions que reivindiquen els drets dels pobles que viuen a l'Amazones peruà: l'Associació Interètnica de Desenvolupament de la Selva Peruana (Aidesepe) i la Confederació de Nacionalitats Amazòniques del Perú (Conap). Oseas Barbarán de la Conap ha explicat que les taules de diàleg gairebé no han avançat. "L'actitud del govern d'Alan García no és la correcta. La gent està desesperada, nerviosa i espantada, tant per la política de repressió que vol exercir contra els nostres líders com perquè encara no s'han depurat responsabilitats per la massacre de Bagua", ha precisat.

Així mateix, ha afegit que hi ha d'haver una reforma que millori les rela-

cions entre l'Amazones i la capital i que, per fi, puguin viure en pau. Un altre reclam és que els detinguts pels fets del 5 de juny no siguin jutjats a Lima, com preveu el govern: "Exigim que rebin justícia i es puguin defensar degudament al seu mateix territori. El sistema judicial peruà contempla que els jutges locals i regionals tinguin la seva pròpia autonomia. És un dret inqüestionable".

El nombre real de morts a Bagua continua essent una incògnita, malgrat les 34 víctimes oficials

A més, la defensora del poble, Beatriz Merino, ha expressat recentment la seva preocupació per l'actual procés de diàleg en una carta dirigida al primer ministre del país, Javier Velásquez Quesquén, i ha manifestat que "és indispensable que s'asseguri la participació constant de tots els representants de les institucions del govern".

Divergències entre organitzacions

Tot i tenir objectius comuns, també es mostren divergències entre les dues principals organitzacions d'indígenes de l'Amazones. Mentre Aidesepe, a través del seu president Alberto Pizango -exiliat a Nicaragua-, ha cridat de nou a la lluita davant l'amenaça que el govern prepari noves lleis per expropriar més terres amazòniques, la Conap pretén esgotar totes les vies de diàleg per evitar un altre drama com el de fa tres mesos.

A finals de juliol, Pizango -que té una ordre de detenció internacional per delictes contra l'ordre públic, apologia de sedició i motí en greuge de l'Estat durant les protestes indígenes del mes de juny- va difondre un missatge a través de la pàgina web d'Aidesepe on acusava els membres del govern de ser "representants dels interessos de les grans empreses que depreden les nostres terres i que pretenen aniquilar-nos com a poble". Així mateix, assegurava que "si el govern legalitza amb lleis que no són legals l'expropiació del nostre territori, és com si estigués matant tots els indígenes de l'Amazones; ens està declarant la guerra oberta".

En canvi, la Conap (una organització amb 22 anys d'història i representació a 40 regions de l'Amazones peruà) no creu que tornar a la violència sigui una opció vàlida. Si s'esgoten totes les vies de diàleg i s'acaba la seva paciència, convocaran mobilitzacions pacífiques. El seu president considera que tenen "força suficient per mobilitzar de forma ordenada i correcta el poble indígena".

Barbarán Sánchez va participar, el mes d'agost a Ginebra, al Mecanisme d'Experts dels Drets dels Pobles Indígenes organitzat per les Nacions Unides, on va coincidir amb la dirigent d'Aidesepe, Daysi Zapata. Allà, els dos dirigents van acordar organitzar una reunió pròximament per consensuar les seves accions. "No pot ser que dues organitzacions tan fortes amb els mateixos objectius estiguin tan separades en els seus plans d'acció", ha comentat el líder de Conap.

Suport arreu

Els moviments indígenes de l'Amazones no estan sols. A més de rebre nombrosos suports internacionals i adhe-

sions a la seva causa per part d'organitzacions no governamentals i delegacions de pobles nadius d'arreu del món, els indígenes de tot el país també els mostren la seva ajuda.

El representant de la Coordinadora de Nacionalitats Quítxues i Aïmares (Conqa), que agrupa els indígenes de l'altiplà peruà (al sud del país), Hugo Llano Mamani, ha manifestat que la seva lluita no és diferent de la de l'Amazones: "Hi ha punts comuns, per això no descartem unir-nos a ells, estem coordinant futures accions comunes".

Per la seva banda, el govern sosté que la seva intenció és regular i supervisar la gestió i l'aprofitament sostenible dels recursos forestals, incloent concessions d'ecoturisme i de conservació, a través d'una autoritat dependent del Ministeri d'Agricultura.

La Confederació de Nacionalitats Amazòniques del Perú exigeix que els detinguts es puguin defensar al seu territori

Els polèmics decrets que atemptaven contra els drets dels indígenes van ser derogats per la petició dels Estats Units que el Perú tingui una entitat per investigar les infraccions en la gestió del sistema forestal i garantir que la fusta que es comercialitzi no tingui un origen il·lícit, condició imposada per l'aprovació del Tractat de Lliure Comerç firmat per ambdós el 2008.

, espai directa

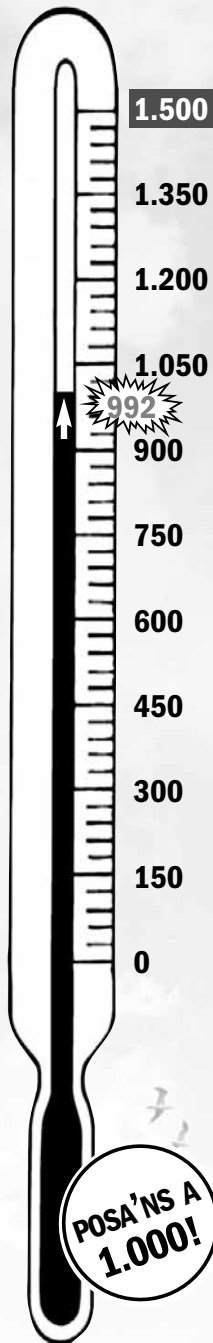
+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

SUBSCRIPTÒMETRE

La DIRECTA es transforma

Ben aviat, el setmanari que tens a les mans canviarà fruit de la incorporació de la revista *Illacrua* en les nostres pàgines. Així, a partir de gener de 2010 *Illacrua* i *DIRECTA* treballaran colze a colze per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund de l'actualitat.

La fusió entre *Illacrua* i la *DIRECTA* suposa un efecte multiplica-

dor: el que s'obté enllaçant la trajectòria d'aquesta revista referent de la premsa alternativa als Països Catalans, amb la força del nostre jove setmanari que, després de tres anys de vida, s'ha consolidat com un projecte cabdal de comunicació popular gràcies al teu suport i al treball constant i rigorós de tota la gent implicada en el projecte. Per això, t'invitem a participar d'aquest procés

obert: amb els teus suggeriments i propostes esperem construir un mitjà de comunicació que estigui a l'alçada de les teues expectatives! Escríu-nos a: imesd@setmanaridirecta.info.

A més a més, esperem rebre el vostre suport per tal que ens ajudem a fer arribar aquest mitjà crític a més persones, participació vital per a un nou projecte autogestionat com el nostre.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Libreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trévol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Libreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg. Marimon Asprer, 11 ter | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg. Marimon Asprer, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Libreria Corbera · Pg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Libertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Libreria 22 · Hortes, 22 | Libreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Libreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecologic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Libreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Libreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Aple, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Libreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Libreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Libreria La Libreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Libreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Libreria La Tralla · Riera, 5. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Directament presenta'ns!

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la *DIRECTA* a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- > Trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- > Enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info
- > Per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat
- > O omplint el formulari que trobareu a la nostra web

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"

al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
 Adreça _____ Correu electrònic _____
 Telèfon _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, train dot a accedir al lloc, escificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

POSA'NS A 1.000!

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

S'han tancat 34 emissores de ràdio i televisió a Veneçuela

El govern veneçolà esgrimeix arguments legals per justificar la mesura, que diferents mitjans qualifiquen d'atac a la llibertat d'expressió

Manuel Torres

A principis d'agost, el govern de Veneçuela va ordenar el tancament de 34 emissores de ràdio i televisió. Aquests tancaments han seguit les normes que marquen les lleis del país llatinoamericà, entre les quals hi ha la de distribuir l'espai radioelèctric a parts iguals entre les emissores privades, les comunitàries i les públiques (és a dir, sota règim de l'administració). En aquest sentit, però, alguns mitjans catalans -com *El Periódico de Catalunya*- consideren que l'actuació del govern veneçolà (personalitzat en Hugo Chávez) preten silenciar les veus opositores. El diari *Avui* és del mateix parer i, l'1 d'agost, titulava: "Chávez retallarà per llei la llibertat d'expressió". En ambdós casos i en la majoria d'in-

formacions que tracten el tema, es veu amb preocupació una suposada pèrdua de drets en relació a la llibertat d'expressió. Per contra, d'altres portals recullen opinions favorables a la mesura, com les del periodista del canal veneçolà *ViveTV* Thierry Derone, que defensa el que anomena "democratització de latifundi de les ones" (<http://www.rebellion.org/noticia.php?id=89633>).

Els arguments esgrimits pel govern de Veneçuela són que els propietaris dels mitjans afectats han comès irregularitats com traspassar l'explotació a un tercer o fer la concessió a persones que no estan vives.

En aquest marc, fa poc, l'Assemblea Nacional veneçolana va rebutjar l'anomenada llei de delictes mediàtics, amb la qual es pretenia castigar aquella gent que difongués informació falsa o que ocultés deliberada-

ment informacions rellevants sobre temes d'interès. El mateix president Chávez considera necessàries aquestes actuacions, atesa l'experiència que va viure arran de l'intent de cop d'estat, durant el qual la premsa va prendre partit a favor dels colpistes.

Segons el president de la Comissió Nacional de Telecomunicacions (Conatel) Diosdado Cabello, 200 emissores més corren el risc de perdre la concessió si no poden complir amb els criteris tècnics o administratius requerits.

PREMSA

La prostitució als mitjans: un debat desenfocat

L'1 de setembre, 'El País' va publicar el reportatge 'Sexe de pagament a l'aire lliure i en ple centre de Barcelona', que va suscitar una cadena de reaccions mediàtiques i polítiques

Alba Gómez

El que diferencia la peça publicada a *El País* d'altres reportatges publicats anteriorment sobre la prostitució és el contingut gràfic: tres imatges explícites que mostren dos puters fent sexe amb prostitutes, tres imatges sòrdides i brutals, ubicades a la Boqueria de Barcelona. És lícita la publicació d'aquestes imatges? Aporten valor informatiu, més enllà del sensacionalisme? Efectivament, no expliquen res

que no es pugui copsar amb paraules, són imatges morboses, que denigren les prostitutes i que obvien l'essència del debat: l'explotació sexual i l'esclavatge a què són sotmeses milers de dones perquè aquest negoci brut generi 50 milions d'euros diaris. Les imatges lliguen amb la vocació del reportatge: qüestionar la pràctica de la prostitució als espais públics, sense qüestionar-la si s'exerceix entre quatre parets. El director de l'edició catalana d'*El País*, Enric Hernández, justifica la publicació de les fotografies

"perquè demostren que les denúncies dels veïns eren certes i obliguen a prendre mesures immediates". Amb aquesta declaració, oblidada quina mena de debat públic s'ha generat. Totes les informacions i reaccions han incidit -seguint el rastre d'*El País*- en la suposada degradació de la ciutat, en la imatge "sòrdida i denigrant", que "no encaixa amb la imatge d'una Barcelona oberta, acollidora i moderna", la necessitat de "netejar policialment" els carrers, etc. Tampoc té pèrdua el tractament d'*El Periódico* del

dia 6 de setembre. Amb el pretext d'encetar una reflexió seriosa, va publicar 23 fotografies (nou de les quals a la portada) de prostitutes i només apareixien puters a dues de les instantànies. Una reflexió final: el mateix diari que va publicar el reportatge sobre la prostitució l'1 de setembre conté diverses pàgines d'anuncis de contactes sexuals. *Frankfurter Allgemeine*, *Le Monde*, *Daily Telegraph* o *The Guardian* ja han suprimit aquesta publicitat, ja han renunciat a la doble moral.

> Crítiques al nou contracte-programa d'IB3

El Sindicat de Periodistes de les Illes Balears (SPIB) denuncia que el nou contracte-programa d'IB3 prorroga dos anys més un model privatitzat de televisió pública que ha afavorit -amb comptades excepcions- dos únics grups empresarials, que assumeixen el 90% de la programació de l'emissora. El sindicat afirma que tots els polítics reconeixen que seria "perillós" trencar aquest oligopoli i troba intolerable que els partits polítics considerin IB3 com una quota de poder partidista. El SPIB lamenta, a més, que els partits vegin la radiotelevisió balear com un "vedat infranquejable d'Unió Mallorquina".

El nou contracte-programa va ser aprovat pels grups que formen el govern -UM, PSOE i el Bloc- el dia 31 de juliol. La mesura s'ha tirat endavant sense comptar amb la participació del sector periodístic audiovisual ni amb la dels sindicats, cosa que contrasta amb les promeses electorals de dissenyar un model de televisió pública amb el consens i la participació tant dels professionals com de la societat civil.

Aquest nou contracte-programa servirà per eixugar el deute que arrossega la radiotelevisió balear -de vora 170 milions d'euros-, que també anirà reduint el pressupost de manera gradual durant dos anys. Tot i que la iniciativa també hauria de servir per la internalització total dels serveis informatius, per assolir un mínim del 60% de la producció pròpia i per impulsar més programació en català, a la pràctica, els propers dos anys es mantindrà un model que el sindicat considera insostenible atesos els nivells d'audiència, "que fan rialles -o plorera segons com- i de la qualitat i objectius d'una programació que, en general, no respon al que ha de ser un servei públic".

XAVIER BLASCO PIÑOL

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

KASAL DE Joves DE ROQUETES
Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de gravació.
Gestionen: Raket Project y Tu
Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M. L4 Via Júlia

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcs@laccent.cat
www.laccent.cat

ECOLOGISTES CATALUNYA
en acció
Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

HERBOLARI
Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals
- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia)
C/ Flassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42
herboribera@gmail.com

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Futbol, el joc de la complexitat

La revista 'Illacrua' analitza el fenomen del futbol amb un monogràfic

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

Am amb el títol *El futbol: la nova religió*, la revista *Illacrua* acaba de publicar un número monogràfic dedicat a analitzar de manera polièdrica les particularitats d'aquest esport que va començar com un joc i ha acabat derivant en el fenomen de masses més significatiu i complex de la nostra societat.

Des que *Illacrua* va fer els seus primers passos, la diada de Sant Jordi de 1992, ha editat quinze números temàtics que abordaven diverses temàtiques (ecologia, treball, cultura, moviments socials, etc.). No obstant això, cal dir que aquest és l'últim monogràfic que publicarà la revista, ja que el gener de 2010, *Illacrua* iniciarà la seva nova etapa conjunta amb la *DIRECTA*. Però, de moment, parlem de futbol!

Segons narren les cròniques, el 9 de gener de 1864, al Battersea Park de Londres, es va celebrar el primer partit en el qual es van aplicar oficialment les regles que -el desembre de l'any anterior- havia fixat la nounada Football Association, la primera institució del futbol modern. Al final d'aquesta trobada fundacional es va fer un brindis on es va desitjar una llarga vida al futbol amb aquestes paraules: "Success to football, irrespective of class or creieu" ("Exit per al futbol, sense distinció de classe o credo").

No hi ha dubte que els desitjos i les expectatives d'aquell brindis singular s'han complert amb escreix: el futbol no només s'ha convertit en el major espectacle sorgit a la nostra civilització, sinó que deu bona part del seu èxit i omnipresència al seu peculiar "interclassisme", a més, no és que s'hagi barrejat amb els credos sinó que, en realitat, aspira a ser, ell mateix, una nova religió.

Tot això, que es diu aviat i que cada vegada ens sembla més obvi, no és gens fàcil d'analitzar com a "fet social total". D'una banda, el futbol se'n presenta com una metàfora de la vida i del nostre rumb civilitzacional. Però, per una altra, es constitueix com una metàfora de la complexitat. En l'àmbit més íntim -i també més universal- tal vegada la millor metàfora de la vida l'aporta l'enigmàtic títol que va donar Peter Handke a una de les seves novel·les més conegudes, *La por del porter al penalty*. I és que, de la mateixa manera que el porter no sap per on li vindrà la pilota, ningú sap per on li vindran les hòsties a la vida. L'ins-

Després de la refrega de març contra al pla de Bolonya, alguns estudiants gaudeixen de la final de la Lliga de Campions al campus d'Història i Filosofia de la UB.

tant previ al penal és por en estat pur, és la materialització de la incertesa.

El ritual del futbol

Però, el que són les coses, una de les proves que el fenomen del futbol és molt dinàmic i creix -tot alimentant la complexitat al·ludida- és el fet que, de la mateixa manera que ens permet parlar de la vida, també ens permet parlar de la mort. Això és, almenys, el que ens pot inspirar la recent iniciativa del Gremi Funerari de Barcelona, que ofereix els seus serveis per instal·lar columbaris en espais reservats dels estadis de futbol perquè els socis del club, els seus familiars i simpatitzants puguin dipositar les cendres dels seus éssers volguts al costat de símbols i imatges que rememoren els millors moments de l'equip.

L'Atlètic de Madrid i l'Espanyol han estat els primers clubs del món que han acollit la iniciativa empresarial. Una altra prova que el futbol dona molt joc en tots els aspectes és la gran quantitat de textos que s'han escrit sobre ell i l'aparició constant d'estudis que, com el número monogràfic d'*Illacrua*, tracten d'indagar més en el fenomen. També és significativa l'evolució d'aquests estudis en l'enfocament que adopten. Així, mentre que durant la dècada de 1960 i 70 el futbol -i l'esport en general- tendia a entendre's d'una manera mecànica, com un fenomen superestructural dins del sociologisme marxista més hegemònic en aquells anys, en les dècades posteriors, la tendència predominant ha adquirit més amplitud de mires des de l'antropologia.

Justament per això és memorable el treball del zoòleg Desmond Morris

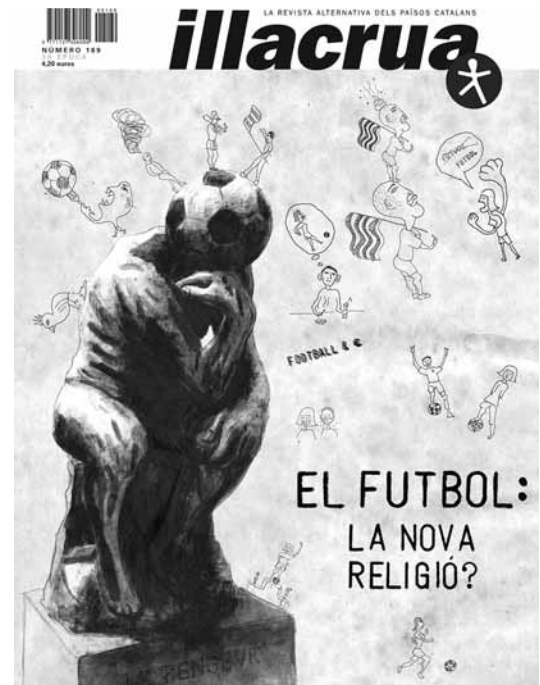
La tribu del futbol (1981), en el qual -a més d'augurar que l'èxit i la universalitat del futbol prové de la seva senzillesa (una pilota, terreny i unes poques regles)- equipara el futbol amb la caça, les lluites tribals i els rituals sagrats de l'antiguitat. En aquesta mateixa línia i inspirant d'altres autors, trobem el llibre del sociòleg italià Alessandro Dal Lago *Descrizione di una battaglia*.

Els articles analitzen les implicacions socioculturals i econòmiques que situen el futbol entre l'oci i el negoci

I ritual del calcio (1990), que també veu el futbol com la metàfora directa d'un ritual, en tant que celebració col·lectiva a l'espai delimitat de l'estadi. Però un ritual, això sí, carregat d'elements significatius: les coreografies espontànies de l'afició, l'aparició fàctica de violència canalitzada, la relació bèl·lica tensa entre els equips, l'acte de justícia distributiva que subjuga i regula el joc-combat, etc.

Més enllà de l'alienació

Doncs bé, els vuit textos i les dues entrevistes que componen el sumari del monogràfic que *Illacrua* dedica al futbol ens parlen de tots aquests elements i de molts més. Més que

centrar-se en el *hooliganisme*, que és el tema més mediàtic i recurrent, els articles analitzen les implicacions socioculturals i econòmiques que situen el futbol entre l'oci i el negoci. També són d'especial interès els textos que ens fan reflexionar sobre la palesa instrumentalització política que, des de tots els règims i ideologies, acompanya històricament l'esport *Rei*.

Des d'un altre angle, la relació activa de la dona amb el futbol s'analitza amb detall fins arribar a la conclusió que el més adequat seria la formació d'equips mixtos per conquerir la desmasculinització de l'esport. *Futbol i Zapatism* és un altre dels textos substanciosos que convida a veure el futbol des de punts de vista diferents als habituals dins l'àmbit de la crítica anticapitalista. De fet, el futbol, dins el zapatism, es constitueix com un espai de resistència a partir de la innegable virtut que posseïx el propi esport com a espai de sociabilitat. Possiblement, l'anomenat *futbol de carrer* podria ser el millor exemple de l'existència bàsica d'aquest espai i de la seva potencialitat (pensem també en

el Mundial dels Sense Sostre que se celebra des de fa set anys).

Precisament, aquesta dimensió col·lectiva que emana del futbol és elogiada en una de les entrevistes que es fa a Oleguer Preses que, no obstant això, no té gens clar que "si la gent deixés de mirar el futbol, es llançaria al carrer per canviar el món". I és que, segurament, el jugador té raó i, amb això, ens convida a deixar de pensar en el futbol només en termes de simple alienació... Almenys si amb això ens volem adonar del perquè "el futbol no només és cosa d'idiotes", que és el títol d'un altre dels articles d'*Illacrua*, que fa referència a la quantitat d'intel·lectuals d'esquerra que es declaren aficionats de tota la vida. Tal vegada això ens pugui fer adonar, també, de perquè el creador de l'anomenat *pensament complex*, Edgar Morin, veu el futbol com una poesia col·lectiva o que Peter Handke consideri que "el futbol és l'únic contacte que la gent humil té amb l'estètica". Sigui o no sigui així, el que seria hipòcrita és negar-li, d'una banda, el pa i la sal i, d'una altra, estar resant el rosari perquè guanyi el nostre equip.

ARTS ESCÈNIQUES

Pervertir la poesia

La pornopoesia, camp de batalla per trencar amb patrons sexuals i cossos heteronormatius

ROBERT BONET

Recital de pornopoesia al CSO La Gordíssima, a Sant Andreu de Palomar

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

“**M**i carne, mi sangre, mi piel, mi reino/ Donde yo mando, donde yo decido/ Salgo de una expectativa preferida/ camino sobre la tapia de vuestra frontera repugnante/ y con paso de gigante entro en vuestras clínicas, vuestros dispensarios, vuestras escuelas, vuestros quirófanos./ Entro en vuestras bibliotecas y engullo uno a uno/ todos los manuales que utilizáis para darle nombre/ a mis emociones”. Amb aquests versos de *Transfrontera*, Diana J. Torres dispara el recital de pornopoesia. A les seves esquenes, a la porta del Centre Social Okupat La Gordíssima (Barcelona), un missatge dona la benvinguda: “Gràcies per retirar el seu sexe del meu DNI”. Diana vomita amb fermesa versos que remouen, regiren i respiren fora de la normativitat: “Atravieso las fronteras de vuestras propias neurosis, / y me instalo justo ahí donde quiero estar, / donde luzzco como un molesto insecto mutante al que no podéis matar”.

La Guerrilla Travolaka va organitzar, el divendres 4 de setembre, una *cafeta* contra la psiquiatriatització transsexual i per presentar la manifestació de lluita trans-intersex a

Barcelona del proper 17 d'octubre. Durant tota la tarda i fins ben entrada la nit, la Gordíssima va aplegar diversos *insectes mutans* disposats a participar en una taula rodona i a gaudir d'un recital de pornopoesia.

En el marc del moviment postporno, que treballa i experimenta una lectura de la sexualitat allunyada del porno convencional, han sorgit diferents iniciatives, com el Pornolab, la Go Fist Foundation o Pornoterrorisme, que utilitzen l'exhibició pública del sexe des de diversos àmbits per trencar amb el règim hegemònic de representació de les sexualitats. La pornopoesia és un d'aquests àmbits que explora la Diana: “És com una perversió de la poesia, que sempre ha estat ometent el tema del sexe explícit, o del porno. Amb la pornopoesia perseguieu una excitació real, verdadera, no intel·lectual”.

El poema són provocadors, esquinçats, directes i nus. Sense cuirasses. És cert que, de poesia que tracti la sexualitat, també n'hi ha hagut de transgressora, però potser un dels trets innovadors de la Diana és la manera que té de representar-la. En la seva missió com a artista, poeta i terrorista per fer “tornar a sentir”, normalment acompanya els

versos amb *performances*, que inclouen masturbacions, penetracions i videomuntatges. Segons la Diana, “a través del terror que pot causar un cos no normatiu, un acte sexual no normatiu, o una conducta sexual *depravada*”, pretén originar també una reacció en “aquells que ens censuren, que ens tenen per malalts, per delinqüents, per fills del mal”. Les seves paraules transmeten sense tabús ni divagacions la ferma decisió per deconstruir el binomi sexe-gènere i escenificar el cos com un camp de batalla política: “*Apestanos a sexo, / no tenemos vergüenza ni la lengua rota por el miedo, / portamos genitales que se montan y desmontan / y la firme voluntad de defraudar toda expectativa, de demoler todo aquello que esperaban que fuéramos / y que no somos / y que no somos*”.

+ INFO

PORNOTERRORISTA:
www.pornoterrorismo.com
PORNOLAB:
www.pornolab.org
GO FIST FOUNDATION:
www.gofistfoundation.pimienta.org

LLIBRES

La insurrección que viene

Comité Invisible
Melusina 2009

“Ja no cal esperar (...). Continuar esperant és una bogeria. La catàstrofe no es el que ve, sinó el que hi ha. Nosaltres ens situem, des d'ara endavant, en el moviment d'esfondrament d'una civilització. Es aquí on cal prendre partit”. Preparades per llegir afirmacions tan rotundes i radicals com aquestes és com hem d'estar a l'hora d'obrir aquest llibre editat per Melusina fa pocs mesos i d'autoria anònima, sota el nom de Comité Invisible.

Aquest títol -que a França és famós arran d'unes detencions que es van fer sota la llei antiterrorista en les quals una de les proves de càrrec era la possessió d'aquest llibre- se situa plenament en les tesis insurreccionals.

Proclama la insurrecció necessària davant d'un ordre simbòlic i de les coses només garantit per la policia, la videovigilància i la filosofia postmoderna. Una anàlisi més que brillant a cop de martell de la descomposició i la naturalesa de la civilització occidental, acompanyada d'una crida incendiària a precipitar la mort clínica d'aquest sistema capitalista de mobilització total per tots els mitjans. La consciència punk del futur sense avenir pren, amb aquest llibre, una dimensió de convit a l'organització conscient per destruir el més aviat possible aquest present de limitacions. Altament recomanable.
HERNAN CORDOBA

LLIBRES

Del campo al plato

Xavier Montagut
i Esther Vivas
Icaria 2009

L'alimentació no és un dret garantit. Aquesta crua realitat és la que despulla, peça a peça, el llibre *Del campo al plato*. Entre el camp i el plat s'estenen uns complexos circuits de producció i distribució d'aliments, que Xavier Montagut -president de la Xarxa de Consum Solidari- i Esther Vivas -coordinadora de sensibilització de la Xarxa- aconsegueixen desgranar. *Del campo al plato* posa al descobert la cara oculta del sistema agroalimentari mundial a partir de l'anàlisi de la crisi alimentària i d'exemples

concrets, com els casos d'Haití i Mèxic. La segona part presenta, amb format d'entrevista, un bon nombre de testimonis d'activistes, camperols i investigadors que reflexionen sobre les polítiques neoliberals i les lluites de resistència. Enmig de tot aquest panorama, que es presenta prou desolador, trobem un relat intens de totes aquelles alternatives construïdes des dels moviments socials que aposten per la sobirania alimentària, el comerç just i el consum crític.
G.G

www.lacitadainvisible.org
Riego 35 baixos · 08014 BCN · 93 298 99 47

Novetats d'estiu en samarreta

La falcata
TRAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Case Antic · Lleida
www.lafalcata.cat

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

Info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premis, 15, La planta · Bcn · 93 318 81 62

Aprèn euskara a l'Euskal Etxea

Període de matriculació: del 7 al 25 de setembre

truqueu al 93 310 22 00
o escriviu a euskarabcn@euskaletxea.org

, expressions

MÚSICA

Dotze hores de música en català per totes les butxaques

Eina, Redbanner, Answer, Cesk Freixas o Pau Alabajos protagonitzen el nou festival organitzat per la CAJEI a Capellades

Camarada Kalashnikov

Nora Miralles
cultura@setmanaridirecta.info

El pavelló esportiu de Capellades acollirà, el 19 de setembre, una nova aposta cultural de la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI). Dotze hores ininterrompudes de música en català amb grups representatius de diversos estils musicals, des del hardcore, el rock i el metal fins a la rumba, l'ska i la cançó d'autor. Tots ells, però, amb un denominador comú: el compromís polític i les lletres combatives i punyents.

Un dels elements destacats del concert és el preu de l'entrada, que serà de 3 euros fins les vuit del vespre i de 6 euros a partir de llavors. "Som conscients de les condicions precàries en què vivim el jovent, per això creiem imprescindible adequar el preu a les butxaques de tothom", afirmen els portaveus de l'organització. L'objectiu de l'acte, segons la CAJEI, és "acostar la cultura i la música en català a les joves", i, alhora, donar una oportunitat als grups novells de compartir l'escenari amb formacions que ja tenen una trajectòria consolidada.

El cantautor tarragoní Josep Romeu serà l'encarregat d'obrir el festival amb la presentació del seu primer disc *Petjades*, que ha comptat -al tema "En un vol"- amb la col·laboració del penedesenc Cesk Freixas, que trepitarà l'escenari en segon lloc, juntament amb la seva banda Els altres bandais. Freixas, un dels artistes més representatius de la nova cançó de protesta, combinarà

temes dels seus treballs anteriors -*Set voltes rebel* (2005) i *El camí cap a nosaltres* (2007)- amb els del nou disc, que veurà la llum a finals d'any.

Representació valenciana

La participació del sud dels Països Catalans vindrà de la mà, entre d'altres, del cantautor de Torrent Pau Alabajos, que interpretarà temes de *Teoria del caos* (2008), on destaca especialment la cançó "Contra el ciment", una crida a aturar l'especulació immobiliària i la destrucció dels nostres paisatges.

El ritme augmentarà radicalment amb el metal-punk dels vallesans Zikuta, que presenten *Arrels*, produït pel bateria d'Eina Xavi Cholbi. Els seguiran Mall, un grup de hardcore-rock de Bellpuig, Paral·lel 84 des d'Olive -al País Valencià- i dues bandes ja habituals als concerts de la CAJEI: els valencians Voltor, que presenten els temes del seu disc *Perill d'extinció* i els penedesencs Camarada Kalashnikov.

Després del concert de Camarada i seguint amb la línia hardcore, arribarà el torn d'una de les formacions catalanes més representatives d'aquest estil musical, Answer, que enguany compliran dotze anys en actu. S'hi sumaran uns altres veterans, la formació de punk rock de Molins de Rei Redbanner, que presenta el seu darrer disc *Una altra història*. El punt d'inflexió de la nit el marcarà Eina (exlnadap-tats), que presentarà les cançons del seu primer disc, *L'art de la guerra*. El recital del grup de Vilafranca deixarà pas als ritmes més càlids i festius dels vallesans Banda Barretina i el seu disc de

Dotze hores de música en català

19 DE SETEMBRE A PARTIR DE LES 17H.
CAPELLADES (PAVELLÓ ESPORTIU)
Josep Romeu, Cesk Freixas, Pau Alabajos, Zikuta, Mall, Paral·lel 84, Voltor, Camarada Kalashnikov, Answer, Redbanner, Eina, Banda Barretina, High Times, Igitai i Skatcrak

debut *Massa sang*, publicat a principis d'aquest any.

Els encarregats que la festa no decaigui seran l'ska clàssic de High Times i els himnes populars d'Igitai-a, dues formacions del barri de Gràcia de Barcelona que han esdevingut sinònim de la Festa Major de la Vila. Les dolçaines d'Skatcrak, que beuen directament del llegat de bandes com Obrint Pas, tancaran el macroconcert vora les cinc de la matinada.

MÚSICA

La Festa per la Llibertat arriba a la desena edició

Mazoni, Gertrudis i La Gossa Sorda posaran música a la Diada

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

Ja fa deu anys que l'Onze de Setembre, a més del vessant reivindicatiu, compta amb una part més lúdica protagonitzada per la música. Es tracta de la Festa per la Llibertat que, des de fa deu anys, organitza la Comissió 11 de Setembre. La celebració es du a terme a diversos punts de Catalunya i aglutina l'acte més multitudinari de la jornada a Barcelona, amb un programa d'activitats de festa i reivindicació obert a tots els públics.

Un any més, els actes se celebren al passeig Lluís Companys i segueixen el model d'altres edicions. Durant tot el dia, hi haurà una fira d'entitats. Al matí, se celebrarà la jornada *Viu l'Onze en família*, amb jocs col·lectius, tallers i ludoteca per infants. També es farà un dinar popular -enguany amenitzat pel grup de folk Flasterbo Marí- i un concert nocturn amb tres bandes representatives de l'escena catalana actual. Els protagonistes de la nit musical seran el pop independent de Mazoni,

la rumba festiva de Gertrudis i l'ska-hardcore de La Gossa Sorda.

La Festa per la Llibertat no serà l'únic esdeveniment lúdic i musical que es convoca l'Onze de Setembre. A Sant Climent de Llobregat, es farà un concert gratuït amb els grups Skafam, Oprimits i Camarada Kalashnikov i, a Folgueroles (Osona), també es farà un concert amb Opció K-95, The Cabrians, The Demencis i La Vieja Stripper.

Polèmica per l'actuació de Noa

L'acte institucional de la Diada també ha causat polèmica arran de l'actuació de la cantant israeliana Noa, que interpretarà "El cant dels ocells" amb l'Orquestra Àrab de Barcelona. Autrem la Guerra ha emès un comunicat on acusa Noa d'haver donat suport a l'agressió militar israeliana contra la franja de Gaza, per un article en què titllava Hamas de "càncer i virus".

La plataforma ha enviat una carta als presidents Montilla i Benach per mostrar el seu desacord amb la decisió de convidar Noa a l'acte de la Diada.

MÚSICA

Punys fora

Coratge
(Mai Morirem / PF Records)
Punk-oi!

Punys Fora són una banda de punk-oi! preocupada bàsicament per un tema: Catalunya. Bé, o potser dos: Catalunya i el Barça. Alumnes atents de tots els especialistes a metrallar pindoles de minut i mig de distorsió i mala llet com Cock Sparrer o -més a la vora- Opció K-95, Punys Fora invoca la memòria de tots els catalans que

han pres les armes al llarg de la història -no necessàriament per una causa justa-: els almogàvers, Jaume I, els remences, els resistents de 1714... Odiem la policia, els nazis i els polítics. Sonen bastant autèntics i acaben el disc amb una versió ètica del "Rosa d'abril". Què més podem demanar? ROGER PALÀ

MÚSICA

Ana Roig i L'Ombre de ton Chien

Anna Roig i L'Ombre de ton Chien
(Satélite K)
Cançó-pop

La cantautora Anna Roig ja fa altres anys que recorre els escenaris catalans fent versions de clàssics de la *chanson* en companyia del grup L'Ombre de Ton Chien. Ara ha decidit publicar un disc amb cançons pròpies, on s'uneixen les tonalitats del pop, la cançó i el jazz amb regust de cabaret. Amb la producció de Magí Batalla, música

penedesenc amb multitud de registres (66 membre del grup de hardcore Revolta 21 i productor del cantautor Cesk Freixas), el disc d'Anna Roig inclou un bon grapat de cançons amables a l'oïda, que expliquen a cau d'orella històries tragicòmiques d'amor, assassines en sèrie i muses sense poeta. Tota una descoberta. R.P.

CINEMA

Cinema global des de la perifèria

El director sud-africà Neill Blomkamp dirigeix 'Distrito 9', metàfora de l'apartheid i els guetos d'immigrants en clau de ciència ficció

Imatge del film 'Distrito 9'

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Es intents de realitzar un cinema comercial des de la perifèria no són nous. Alguns subgèneres, com el cas del *peplum*, l'*spaghetti western* o el *polar* (la variant francesa del film *noir*), van tenir un èxit considerable en dècades passades. Sí que són més nous, potser, els intents de produir productes que mimetitzin amb la major exactitud possible els estàndards narratius de Hollywood, tot llimant les diferències culturals entre els països de procedència i la coneguda Meca del cinema.

Un dels avançats del cinema global europeu, Luc Besson, sí que ha realitzat algunes obres indistingibles

Poques vegades, però, es percep una voluntat total i absoluta d'assimilar-se a la *lingua franca* nord-americana. Un dels avançats del cinema global europeu, Luc Besson (*El quinto elemento*), sí que ha realitzat algunes obres veritablement indistingibles vers els grans *blockbusters*. Però en la seva faceta com a productor i ideòleg de franquícies com *Transporter* o *Taxi* sí que afegeix color local als projectes. No és el cas de Peter Jackson (*Braindead*, *El senyor dels anells*), que -juntament amb Guillermo del

Toro (*Kronos*, *Hellboy*)- exemplifica l'ascens des de la cinefília i el fantàstic semigore al món de les superproduccions, especialment en el cas del primer. La futura *El hobbit* serà el nexa d'unió de les seves respectives filmografies, amb Jackson com a productor i del Toro com a director.

Reportatges de fantasia

Jackson també produeix *Distrito 9*, que s'estrenarà pròximament a les sales comercials catalanes. Un film que encreu dues tradicions del cinema fantàstic recent. La primera és visual i estilística i segueix la petja de *Monstruoso* o *REC*: l'ambició és oferir unes imatges amb aparença d'espontaneïtat i autenticitat, normalment rodades en vídeo digital, que vampiritzen elements del *reality show* i dels noticiaris. En aquest cas, el marc narratiu durant bona part de la pel·lícula és -de nou- fals reportatge que empra materials propis d'aquest llenguatge: extractes d'entrevistes, insercions de notícies televisives, enregistraments de càmeres de seguretat i, sobretot, filmacions sobre el terreny en el marc d'una operació militar. Aquest subgènere audiovisual, el del periodisme incrustat en combois bèl·lics, ha estat depurat com una influència de primer ordre en la representació de la violència proposada per professionals com Michael Mann (*Corrupción en Miami*), un dels grans referents del cinema d'acció contemporani en l'apartat estètic.

Fragments de realitat

La segona tradició que segueixen els responsables de *Distrito 9* és la del comentari sociopolític en clau

fantàstica, tan de moda a les narracions audiovisuals posteriors a l'ensorrament de les torres bessones. Si a *La tierra de los muertos vivientes* s'al·ludia a la bunquerització de la societat nord-americana i a l'exclusió de la immigració dins el marc d'una pel·lícula de zombis, ara és el torn dels alienígenes. Escollint la Sud-àfrica natal del director debutant Neill Blomkamp com a marc, l'obra suggereix una mirada al passat de l'apartheid i també al present dels camps de refugiats i dels nous guetos habitats per immigrants.

La trama planteja l'arribada a Johannesburg d'una gran nau extraterrestre. Els seus habitants, desnudats i sense mitjans de subsistència, no triguin gaire a baixar a terra i ser reclosos en un gran camp de concentració: el districte novè al qual al·ludeix el títol. Mentre els nouvinguts malviuen en condicions humiliants i són considerats escòria per la ciutadania, una gran empresa intenta aprofitar-se de la tecnologia que han dut amb si mitjançant investigacions que no exclouen l'assassinat.

Evidentment, la falta de garanties legals i les arbitrietats acaben afectant personatges humans per subratllar la injustícia d'allò que s'està mostrant. I es mostra el dur percentatge de compassió i empatia per part d'un protagonista -paradigma de l'*afrikaner*- que acaba veient-se exclòs de la societat de la qual formava part. Tot plegat està amanit amb dosis d'humor, potser excessives, característiques a l'obra de cineastes cinèfags com els Raimi, Jackson i companyia.

DVD

El Republicano

(Amazing!-Manga Films, 2006)
Director: David Arquette
Guionistes: David Arquette, Joe Harris
Durada: 92 minuts

L'actor David Arquette (*Scream*) filma, entre amics, un homenatge al subgènere *slasher* amb aires de farsa. Les formes són força mimètiques respecte a propostes terrorífiques, però l'humor de *fumata* caribenyca que tamisa la narració, juntament amb algunes pinzellades de sàtira política, facilita el distanciament irònic. Arquette ens presenta

un maniac ultraconservador especialitzat en matar *hippies*, amb una màscara del seu ídol Regan. L'esquemisme de la proposta és evident i el reciclatge semiparòdic de tipus i situacions, una constant. *Divertimento freak* moderadament entretingut, només inclou veritables càrregues de profunditat en un discurs reproduït durant els crèdits. I.F.

DVD

Capitán Abu Raed

(Cameo, 2008)
Director i guionista: Amin Matalqa
Durada: 102 minuts

Com si es remetés el clàssic de Murnau *El último*, el film parla d'un vidu gris que adquireix relleu social a la seva barriada perquè du una gorra de pilot que ha trobat a les escombraries. Amb el carisma adquirit, el fals capità intervé en els problemes del veïnat, que inclouen violència de gènere i infants explotats. El personatge d'una capitana suposa

una agraïda finestra al poc conegut món àrab benestant. El jordà format als EUA Amin Matalqa treballa una estranya mixtura: la narració desprèn aires de conte moral neorealista, però les solucions visuals -com els *travellings* abundants i les afectades batudes de càmera- no semblen correspondre's amb el material narratiu tractat. I.F.

DVD

Nostalgia

(Track Media-Llomentol, 1983)
Director: Andrei Tarkovsky
Guionistes: Andrei Tarkovsky, Tonino Guerra
Durada: 120 minuts

Després de realitzar obres majors com *El espejo*, el rus Andrei Tarkovsky va prosseguir un camí que el va conduir a un relatiu hermetisme narratiu que suggeria impressions i idees a partir d'entramats estètics interessants, plens d'imatges de gran bellesa, de runes aquoses i de seqüències distanciades emotives que visualitzen records o som-

nis. Al film, un lacònic poeta vol conèixer un fanàtic religiós obsessiónat per la fi del món. La fascinació per la decadència marca un trajecte que, en bona mesura, continuarà a la posterior *Sacrifici*: el discurs apocalíptic de Domenico cobrarà vida al conflicte armat que impulsa la rara resolució (espiritualista?) de l'última pel·lícula de Tarkovsky. I.F.

DVD

Sucedió mañana

(Crest, 1944)
Director: René Clair
Guionistes: Dudley Nichols, René Clair
Durada: 84 minuts

El francès René Clair (*Bajo los techos de París*), durant els seus anys americans, va signar aquesta entrançable comèdia fantàsticoromàntica, de ressons caprians, protagonitzada per un periodista a qui lliuren el diari del dia següent. Aquest miracle el converteix en la nineta dels ulls del director, però les coses es compliquen quan les notícies que

anticipa li toquen cada vegada més de prop. Sembla com si, confiats per l'atractiu de la premissa argumental, els responsables renunciessin a explorar les moltíssimes possibilitats de la temàtica proposada per conformar-se amb produir una obra simpàtica i tendra, força satisfactoria si l'espectador no es deixa encerrar per les expectatives. I.F.

, expressions

CAMpanyES

Un nou folklore es consolida a Sabadell emparat en la festa autogestionada

El col·lectiu cultural l'Animalada porta deu anys fent l'animal a les Barraques

ANIMALADA

La cabra és un dels cinc animals del bestiar autòcton que han estat reinterpretats per l'Animalada

Són molts els factors –progrés, noves tecnologies, globalització...– que ens allunyen de l'essència de les coses. Un paper important per explicar-les el té la saviesa 'lore' del poble 'folk'. Però aquesta paraula no solament s'associa a l'antiguitat. La consolidació –durant aquesta darrera dècada– d'una munió de festes autogestionades ha estat el marc idoni per desenvolupar noves fórmules festives. Les Barraques de Sabadell són l'exemple d'un marc que ha emparat nous costums –com els que presenta any rere any l'Animalada–, que són el resultat de la realitat que es viu avui a la ciutat, avalats per deu anys d'existència i un gran èxit de públic.

Salut Colomer
cultura@setmanaridirecta.info

La festa autogestionada de la cocalpit vallesana no desmereix la importància industrial que va fer famosa la ciutat arreu, però també aposta per altres trets que la distingeixen. Un d'ells és la relació que ha mantingut amb el bestiar al llarg del temps, tret prou representatiu perquè un dels seus escriptors més coneguts, Pere Quart, hi dedicà un poemari. Precisament, fa anys, el consistori –seguint la política de l'oblit– va retirar de la plaça de la Vaca Cega una estàtua mural de l'animal de Maragall a què fa referència Pere Quart. El primer dia de Barraques, la vaca reapareix –pintada amb grafitos o forjada amb ferro– just al lloc on hi havia hagut l'antiga estàtua i amb els mateixos versos al peu: "Temps era temps hi hagué una vaca cega, jo sóc la vaca de la mala llet". Així és com arrenca la cercavila de l'Animalada i, amb ella, la festa de les Barraques.

Innovant amb el bestiar

Fa deu anys que l'Animalada condueix la gent des del centre de la ciutat fins a la festa autogestionada. Durant tot aquest temps, l'entitat ha evolucionat en tots els seus vessants.

Ha elaborat un bestiar autòcton, tot apropiant-se de noves dates festives i creant danses i música, al mateix temps que ha anat sumant integrants. El seu projecte parteix de les tradicions del bestiar amb foc arrelades a Catalunya des de l'edat mitjana i pretén reinterpretar la tradició per mostrar-la en l'actualitat. Avui dia compta amb cinc bèsties: la Guineu, la Cadenera, el Porc Senglar, el Llop i la Cabra. Tots ells són animals comuns del rodal sabadellenc que, a més de la denominació d'origen, es caracteritzen per ser una barreja entre màscara i capgròs, ja que es construeixen sobre un casc de paleta que permet dansar amb facilitat les portadores. La Cabra és un cas a part. Aquest animal, amb el temps, s'ha transformat en un gegant amb foc que proveeix el públic del vi que brolla de les seves mamelles i que, a més, compta amb la seva pròpia llegenda.

A més del bestiar, el col·lectiu ha fet molta feina amb la creació de nova música d'arrel per dotar l'espectacle d'actualitat. A les percussions amb què va iniciar la primera cercavila, s'hi han incorporat un grup de grallers i tabals, una viola de roda, violins i altres instruments –tant de vent com elèctrics– per consolidar la banda de quinze integrants que

executa les noves composicions. Pel que fa als balls, la creació de noves escenografies que combinen foc i danses duen la part més ancestral i màgica dels rituals festius als carrers de la ciutat. Un dels aspectes més lluïts és l'adopció de les torxes tradicionals fia-faies. Es tracta d'uns rostolls secs que antigament servien per il·luminar. Amb aquest vistós instrument, garanteixen la interacció tant de les balladores com del públic.

Recuperar la celebració dels solsticis pagans

Al combinat d'animals, música, foc, danses i escenografia que esdevé la versió més insòlita i pagana de la història de la ciutat, s'hi suma la recuperació de les celebracions vinculades al cicle astral presents en qualsevol cultura al llarg de la història. És per això que, a més de la cercavila i de l'espectacle inaugural de la festa major de les Barraques, l'associació celebra amb molt d'èxit els solsticis i aconsegueix unes nits ancestrals i màgiques que han comptat amb el suport de la comissió de Festes Populares de Sabadell, entitat organitzadora de les Barraques.

"Ara volem centrar-nos en el solstici d'hivern, sobretot perquè el d'estiu –per Sant Joan– ja té sinergies pròpies i l'objectiu també és recuperar la festa de la ciutat", explica David Mestres, integrant de l'Animalada. A Sabadell, la festa local se celebra el segon dilluns de maig –coincident amb la diada de la patrona de la ciutat Salut– amb una missa al seu santuari. Enguany, l'Animalada va estrenar un dinar popular i una festa de dia en aquest espai dels afores sabadellencs.

EL REBOST

Esgarrinxa que fa fort!

Joan-Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

L'aranyoner és un arbust espinós de la família de les rosàcies, de fulles petites i lanceolades amb les vores retallades molt suauement. No sol arribar a fer els dos metres d'alçada, però les seves branques llargues i atapeïdes –gairebé grises quan són velles– s'embullen i formen cabdells impenetrables a les bardisses, boscos clars i marges de tota la península i de bona part d'Europa –també al Magrib i al Caucas.

És una planta que prefereix la muntanya mitjana i que escasseja a mesura que avancem cap al sud. Passa l'hivern pelada, com un filferro espinós dens i esmolat, només apta pels senglars. De fet, un dels seus noms populars, *escanyagats*, en fa sobrada referència. Al març, encara sense fulles, es cobreix de petites flors blanques que engalanen unes branques punxegudes i aparentment seques.

Els fruits són els aranyons, prunetes esfèriques i carneses de color blau negrós, que maduren a l'estiu i es cullen a la tardor. Contenen una proporció alta de tanins, que els donen un gust aspre i els fan ser lleugerament astringents. Si els tastem crus, de seguida notarem la boca seca, com si les glàndules salivals i les papil·les gustatives es tanquessin i s'encongissin.

Els aranyons també són rics en vitamines, àcids orgànics i pig-

ments antioxidants, però el seu ús en la farmacopea popular es restringeix –sobretot– a les seves propietats astringents i anti-diarrèiques –com els *tapa-culs*, fruits d'una altra rosàcia molt propera, el roser silvestre. Se'n feien xarops i compotes que, com el codonyat, s'usaven per combatre les diarrees. Aquestes propietats, curiosament, també es poden aprofitar per fer màscares cosmètiques i tancar els porus de la pell després d'una neteja a fons.

Contràriament, les flors resulten lleugerament laxants i diürètiques i s'han usat a bastament contra l'estrenyiment en forma d'infusió.

En qualsevol cas, l'ús que ha universalitzat el fruit en l'imaginari col·lectiu no és altre que el vessant lúdic i gastronòmic del seu macerat en anís o aiguardent. El patxaran –nom èuskar de l'aranyó–, en la línia d'altres licors populars i casolans com la ratafia, utilitza l'alcohol per extreure les essències dels fruits i oferir-nos una beguda saborosa i digestiva, perfecta per acompanyar postres i sobretauls. I ja que, prop de casa, les muntanyes s'omplen d'aquestes fruites blaves i sucoses, us animem a preparar una excursioneta i atrevir-vos a preparar el vostre propi patxaran. Reconèixer els aranyons us serà fàcil.

No us oblideu els guants i, si teniu unes ulleres protectores, agafeu-les, us podreu endinsar millor dins la selva d'espines. Bona collita

Patxaran

Encara que la base per la seva preparació són l'anís i els aranyons, algunes receptes l'aromatitzen amb herbes i uns grans de cafè. També n'hi ha que els maceren en aiguardent sec i, després, hi afegeixen sucre. Podeu provar diferents opcions i comparar-ne els resultats. Si feu servir aiguardent, potser l'haureu de rebaixar amb aigua mineral fins que la graduació sigui de 34° (mai més de 40) i afegir-hi 200 g de sucre.

1 l'anís dolç, 250 g d'aranyons, 1 beina de canyella, 1 beina de vainilla, 4 grans de cafè torrat

Rentem els aranyons i triem els més llustrosos. Els macerem amb l'anís, les espècies i el cafè un mínim de tres mesos i un màxim de sis, dins una garrafa de vidre tancada i reservada en un lloc fosc. De tant en tant, la podem sacsejar. En acabat, ho colem tot amb un drap fi i ho envasem en ampolles de vidre. L'hauriem de deixar reposar tres mesos més, però hi ha qui diu que, amb un, n'hi ha de sobres. Sis mesos després, hem de retirar els aranyons perquè no es facin malbé. Els podem prendre per postres.

Recomanem

DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

BARCELONA

10 de setembre.
19.30h. L'Esquerra Independentista amb les lluites populars. Lloc: Centre Cívic Cotxeres de Sants. C/Sants, 79-83 (L1 i L5 Plaça de Sants)
11 de setembre.
10h. Homenatge a Gustau Muñoz (C/Ferran) 11h. Acte polític de la CAJEI (Fossar de les Moreres) 11.30h. Acte polític de Maulets (Passeig del Born) 13h. Manifestació unitària "Unitat Popular cap a la Independència i el Socialisme" (p/Urquinaona) 19h. Acte polític central (Fossar de les Moreres)
Organitza: CUP, Maulets, CAJEI, Alerta Solidària i Endavant

GIRONA

Divendres 11 de setembre.
11h. Mostra popular de dansa (Plaça del Vi). 12h Cantada dels segadors amb posterior cercavila musical (Plaça del Vi). A partir de llavors a la Plaça Catalunya. 14h Dinar popular organitzat per Salvem l'Empordà. 17h. Animació infantil. 18h. Concert amb Salsa de Pastor. 19h. Acte polític. 19.30h Manifestació 'Ara més que mai, fermesa'. 21h. Concert amb Polska, Estocat del Bolet i Belda i els Badabodocs
Organitza: CUP i Maulets

LLEIDA

Divendres 11 de setembre.
10:30h. Ofrena Floral al Roser i a partir de les 12h. Manifestació amb el lema "Unitat Popular cap a la Independència i el Socialisme". Organitzen: CUP i Assembla de Joves de Lleida

REUS

Divendres 11 de setembre
Manifestació en commemoració de la Diada 19:30h. Mercat Central
Organitza: Esquerra Independentista del Camp amb el lema 'Al Camp, Unitat Popular cap a la Independència i el Socialisme'

VIC

Dijous 10 de setembre
Manifestació en commemoració de la Diada 20h. Plaça Carbó
Organitza: CEI Osona i CUP

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 10 de setembre
Inauguració de la Kafeta de dones i lesbianes
20:30h. CSOA La Revoltosa, c/Rogent 82 (L1 i L2 Clot)

Del 10 al 12 de setembre
Festes alternatives de Vallcarca
Dijous 10 de setembre. 20h. Espectacle amb Ekipo B (Circ i clown) i Pumuki "Guerrilla Urbana" (Poesia musicada) 22h. Cinema a la fresca amb el documental "BCN thematic park" 23h. Música ska-reggae, rumba i punk

Divendres 11 de setembre. Pregó i concert amb Malnacidós, Família Bolson i The Capaces. 20:30h. Placeta Bolívar, Avinguda Vallcarca 49 (L3 Vallcarca o Lesseps)
Dissabte 12 de setembre. Concert amb La banda del Panda, Sibaritas de la Calle i High Times. 20:30h. Placeta Bolívar, Avinguda Vallcarca 49 (L3 Vallcarca o Lesseps)

Del 10 al 13 de setembre
Festa popular pirata a Vallcarca
Al carrer Argentera.
Dijous 10. Tapes, pregó i txupinada, Dansa del ventre i V de verbena.
Divendres 11 de setembre. Graffiti, tapes, Concert Hip hop amb

El fuego y la palabra, Susso, Habittah i Festa llatina
Dissabte 12 de setembre. Tapes, Concert punk amb Kadenazo, Mozas Neziás, Transición, Surfing Sirles i V de Verbena
Diumenge 13 de setembre. Timba de póker pro-presos, Sopar-cinema i Fi de festa.

Del 12 al 19 de setembre
Festa Major Popular de Poblenou
Tots els actes es fan a la cruïlla dels carrers Pallars i Bilbao
Dissabte 12 de setembre. 21h. Gran cercatassa de Poblenou 09. 24h Concert 'Mortal Combat Poblenou' amb Xeriff Sound System i PD Capitá. Tot a la cruïlla dels carrers Pallars i Bilbao (L4 Poblenou).
Diumenge 13 de setembre. 20h. Teatre al carrer 'Catalans a la Romana' a càrrec del grup de Teatre Català del Casino de l'Aliança del Poblenou. Cruïlla dels carrers Pallars i Bilbao (L4 Poblenou).
Dilluns 14 de setembre. 21h. CINE-MA a la fresca: Projectió de la pel·lícula d'animació "Vals con Bashir" sobre la guerra del Líban
Dimecres 16 de setembre. 18h. Apocalipsis Poblenow POBLENOW (Joc de

rol futurista). 21h. Sopar popular, 22:30h. Quinto popular
Dijous 17 setembre. 18h. Show arte bastardo (performance, pintura i música), 21h. Concurs de truites. 22h. Concert amb Cesk Freixas, Karlitus el Rateta i Pd Cloters
Divendres 18 setembre. 19h. Projectió del documental La ciutat suplantada (CSOA La Teixidora, c/Marià Aguiló, 35). 22h. Concert amb Root Diamonds, Rebelmadiag Sound System, PD La Factoria
Dissabte 19 setembre. 12h. Ruta històrica a càrrec de l'Atenu Enciclopèdic Popular (inici al CSOA La Teixidora). 22h. Concert amb Sotazero, Ai Ai Ai i Radio Harem

HOSPITALET DELLOBREGAT

Dissabte 12 de setembre
Festes Majors Alternatives de Bellvitge
Tot el dia. A l'espai de les festes. Concert amb Neuròtics, Habitació 101 i Casi Ranas (Homenatge a Corazón del Sapo)

MATARÓ

Divendres 11 de setembre
Inauguració del Casal Popular 'Les Vinyes'
19:30h. Pica-pica. 20:30h. Actuació de la Colla Bastonera de Vilassar de Mar. 21:30h. Sopar de llesques. 22:30h Actuació de Caliu.
C/Argentera 42. Organitza: Maulets

Sortim de casa

CONCENTRACIONS ANTIFEIXISTES.

CARLOS NI OBLIT, NI PÈRDÓ

Dimecres 9 de setembre. 20h. Plaça de la Paeria, Lleida

Dijous 10 de setembre. 20h. Plaça Sant Jaume, Barcelona

També hi ha un bus organitzat per anar a la manifestació que es farà a Madrid el dissabte 12 de setembre a les 18h. a la Plaza Elíptica.

Més informació: bcnambcarlos@gmail.com

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

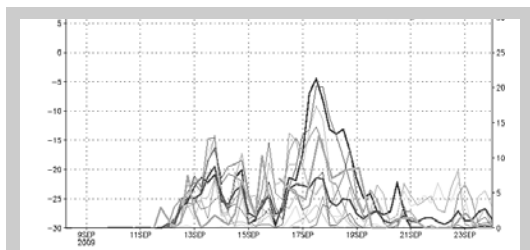
Dijous 10 de setembre

MARXA DE TORXES

HOMENATGE A QUICO SABATÈ

21:30h. metro Carrilet (L1)

Organitza: Assembla de l'Esquerra Independentista de l'Hospitalet i Maulets

Les gràfiques que indiquen la probabilitat de pluja és desapareixen a partir del dia 12

L'estiu s'ha allargat durant les dues primeres setmanes del mes de setembre, però finalment s'apropa la temporada de pluges. Tots els models a mitjà termini pronostiquen una clara entrada de vents de llevant acompanyats d'aire fred a les capes

altes de la troposfera. Divendres 11 de setembre ja podran caure alguns ruixats a les comarques de l'interior. Serà a partir de dissabte, i especialment diumenge, quan les pluges agafaran més força i més territori. Podran ser intenses en punts del litoral.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Francisco Mena EXGUERRILLER A EL SALVADOR

“Vam salvar la vida de 4.000 o 5.000 persones”

La vida de Francisco Mena no té res d'ordinari. Salvadoreny de 66 anys, va entrar a l'exèrcit de jove, durant la dictadura militar, fins que -colpit per les injustícies del seu país- va decidir passar a formar part de la guerrilla del Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional, l'FMLN. A les seves files, va lluitar durant els dotze anys que va durar la guerra a El Salvador i va arribar a ser-ne comandant. Actualment viu a Barcelona, on treballa per la Red Europea de Diàleg Social (REDS).

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Què et va portar a decidir que deixaves l'exèrcit i passaves a la guerrilla?

Jo vaig entrar a l'exèrcit de jove, tot buscant un horitzó. En part, vaig apuntar-m'hi pel poder i el futur dels militars però, al mateix temps, per la creença que des d'allà podia servir el poble, que podia fer una feina honesta. El procés que em va portar a comprendre que estava equivocat va durar 19 anys i va ser molt dur. Durant aquests anys, vaig viure coses molt diverses. Eren anys de fraus electorals, de tortures, de corrupció, de maltractaments al poble... La relació amb els jesuïtes de monsenyor Romero també em va ajudar. Tot plegat, va conformar un procés difícil que em va permetre fer el pas i ingressar a la guerrilla.

Va haver-hi algun moment clau en aquest procés.

El moment d'inflexió en la meua vida va ser l'any 1980. El mes d'octubre d'aquell any s'havia iniciat un gran operatiu contra la població de Villa El Rosario. No era un poble molt gran, però com que s'havia dut a terme una operació de terra arrasada a dues poblacions del nord, la gent d'aquelles regions es va concentrar allà. A mi, com a cap de l'operatiu -ja em volien com-prometre-, em van ordenar atacar el poble, no només per terra, sinó amb força aèria i artilleria. Jo vaig desobeir l'ordre, fet que va comportar unes conseqüències terribles, entre elles, un judici militar. Jo els vaig demostrar que no estava allà per massacrar la gent. I arran d'això, la meua consciència es va enfortir i em vaig adonar que la guerrilla tenia raó amb la seva lluita. Aquests fets em van canviar la vida per sempre, però també van suposar -en gran part- la derrota del pla contrainsurgent dels EUA a El Salvador perquè, d'aquest setge, en va sorgir el Front Oriental Francisco Sánchez, que va ser un dels més actius de la guerra i es va conformar amb tota aquesta gent a qui vam salvar la vida. En total unes 4.000 o 5.000 persones.

Quin era el context a El Salvador?

Era el moment en què l'Amèrica Llatina estava acabant amb les dictadures militars. A Nicaragua, els sandinistes estaven lluitant contra Somoza. A Hondures, igual. A El Salvador, no sempre havia governat la dreta, nosaltres vam fer un cop d'estat pensant que podíem canviar les coses des de dins i, aparentment, vam acabar amb

la dictadura militar. Un grup de militars joves vam fer una proclama -que va rebre el suport de moltes organitzacions socials-, però realment no es va complir. Vam passar de la dictadura a una junta que es va dretanitzar i no va solucionar res. En aquest punt, però, ja hi havia un moviment social molt fort, al qual s'havia deixat sense espais polítics. Va ser llavors que les organitzacions de l'FMLN van entendre que ja no podien lluitar políticament i van optar per la via armada. L'exèrcit, com ha fet tradicionalment, va defensar el poder polític i econòmic i així va començar una guerra que va durar dotze anys.

Com va acabar el conflicte?

Dotze anys de guerra són bastants i hi havia desgast entre la població civil. Per part nostra, crec que el terreny que anàvem acumulant durant la guerra era important. A escala internacional, el reconeixement de França i Mèxic va ser un element que va donar molta vida al procés de pau, de la mateixa manera que ho va ser la solidaritat internacional. Per altra banda, això xocava amb la derrota dels sandinistes a les eleccions, que ens va deixar en una conjuntura difícil, sols. Tot això ens va fer veure que havíem d'arribar a un acord. No obstant això, la negociació no hagués arribat si nosaltres no haguéssim tingut una força militar. Nosaltres sabíem que, a nivell estratègic, podíem estar fent la guerra durant molt de temps. Però, en canvi, la perspectiva de guanyar-la era difícil.

“L'Amèrica Llatina és una llum al món pel que fa a moviments socials i democràcia”

I els acords van ser satisfactoris?

Els acords de pau marquen un canvi polític. Hi ha més llibertats i l'FMLN es transforma d'organització guerrillera a partit polític. Però, tot i que hi van haver molts acords importants, en relació al tema de la injustícia social i la distribució de la riquesa -que era una de les causes de la guerra-, l'ONU -i, de retruc nosaltres- va cometre un gran error: en els darrers moments de la negociació, quan ja estàvem tractant de firmar la pau, les Nacions Unides es van comprometre a organitzar unes comissions per resoldre el pro-

ELOI DE MTAEO

blema a posteriori. I no ho van fer. Es van guanyar moltes coses en el terreny polític, però el panorama va ser molt complicat.

Des de la perspectiva actual, creus que la lluita armada va ser una bona solució pel conflicte?

Reflexionar-ho ara és difícil, però en aquell moment calia fer-ho. Jo crec que la guerra, la qüestió militar, moltes vegades no és una opció que puguis triar sinó que et ve imposada. En el procés de El Salvador, com en d'altres processos, sorgeix d'una lluita política que demana l'augment dels salaris, el dret d'organitzar-se, etc. Vaja, que emana de lluites socials. Però quan, davant d'aquestes accions, el govern inicia plans contrainsurgents mitjançant els quals fa desaparèixer els líders i assassina gent massivament -com va passar durant molts anys-, al final t'has de defensar. A partir d'aquí, jo crec que la lluita militar no és l'opció amb què hauríem de tractar de treballar. L'adversari sempre t'hi intentarà portar perquè, en aquesta mena de lluita, el poble és qui sempre perd la guerra. I, a la llarga, la postguerra deixa moltes fractures socials.

Com veus la situació a l'Amèrica Llatina ara mateix?

Creo que hi ha un element important, que és que s'està intentant guanyar les lluites políticament. Ara mateix, l'A-

mèrica Llatina és una llum al món pel que fa a moviments socials i també pel que fa a la mateixa paraula democràcia, que de vegades també s'intenta distorsionar. A l'Amèrica Llatina, la ciutadania és qui està deixant aquest poder en mans dels moviments socials. Això no vol dir que la lluita armada no hi tingui presència. Sincerament, per mi, ara mateix, la por que hi ha a l'Amèrica Llatina és que els Estats Units (EUA), que veuen que anem guanyant certs espais -tot i que amb molts problemes i de diferents maneres, depenent dels països-, ens intentin imposar una guerra per combatre-ho. Però més que la puguem fer, crec que farem el possible per evitar-la.

Creus que Hondures és el primer assaig dels EUA en aquesta direcció de conflictivitzar de nou la regió?

Amh el cop a Hondures, els EUA han retornat al passat i han provat d'aturar el procés de transformació social a l'Amèrica Llatina. És evident que estan recolzant el cop. D'altra manera, no s'estarien burlant els organismes internacionals -ONU, OEA, UE, etc.- i els governs que s'han manifestat en contra ni estarien fent tan el ridícul dins d'aquesta suposada democràcia. Les bases dels EUA a Colòmbia van en la mateixa línia. Els EUA poden canviar les seves formes, però no els seus interessos. No ens enganyem.

. LA COLUMNA

Consultes

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

El manual diu que les diferents formes d'acció col·lectiva, prenguin l'estructura de moviment, entitat o partit han de filar prim en els dos eixos fonamentals que guiaran la seva existència. I són els objectius i la manera d'aconseguir-los, el què i el com per dir-ho d'una manera més abreujada. El què de la cosa dependrà de l'abast dels objectius, que siguin de mínims o de màxims, concrets o indefinits, fàcils o difícils, de llarg o de curt termini. I això va com va com deia l'Ovidi i cadascú se sap lo seu, com deia... (qui ho deia?).

El què és més interessant, allò que al meu entendre en determinarà el nivell d'èxit o fracàs és, sens dubte, el com de la cosa. En el com hi ha el quid, i no cal confondre-ho amb l'estratègia i la tàctica, termes que, dit de passada, mantenen una relació prou confusa entre ells. El com és quelcom més ampli que tot això, té molt a veure amb la ideologia, però també amb l'ètica, la sort i la capacitat d'aprofitar les oportuni-

La consulta d'Arenys de Munt ja és un èxit calcat al que va aconseguir la consulta pel Deute Extern de l'any 2000

tats que sorgeixin. Tota aquesta pesada introducció em porta al cas de la consulta d'Arenys de Munt d'aquest 13 de setembre, organitzada per el Moviment Arenenyenc per l'Autodeterminació, amb el suport de l'ajuntament del municipi. Aquesta consulta s'ajusta als paràmetres que deïem: una plena i clara consciència sobre els objectius -que a més són clarament desafiants a l'*status quo*-, un plantejament ideològic centrat en la participació ciutadana i una conjuntura realment favorable, i més gràcies al regal declarat de la vicepresidenta del Govern espanyol. Un èxit, que més enllà dels resultats de diumenge ja es pot considerar com a tal, calcat al que va aconseguir la consulta pel Deute Extern de l'any 2000. Dues consultes, dos èxits que demostren que les accions i propostes emmarcades en la radicalitat democràtica són eficaces i difícils de rebatre. No es parla sempre de democràcia? Doncs dues tasses ben carregades. Carregades de futur.